

Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 362 17. november, 2017] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

DE VIL HAVE BOMBER OG BURKAFORBUD

VI VI HAVE VELFÆRD

TØR DU BLIVE SYG?

Socialistisk Arbejderavis har talt med Mie Backmann, Socialrådgiver, fællestillidsrepræsentant og medlem af Enhedslistens Faglige Landsudvalg og Marianne Rasmussen, Aktivist fra Næstehjælperne. I interviewet er der fokus på modstanden mod forholdene for syge og arbejdsløse.

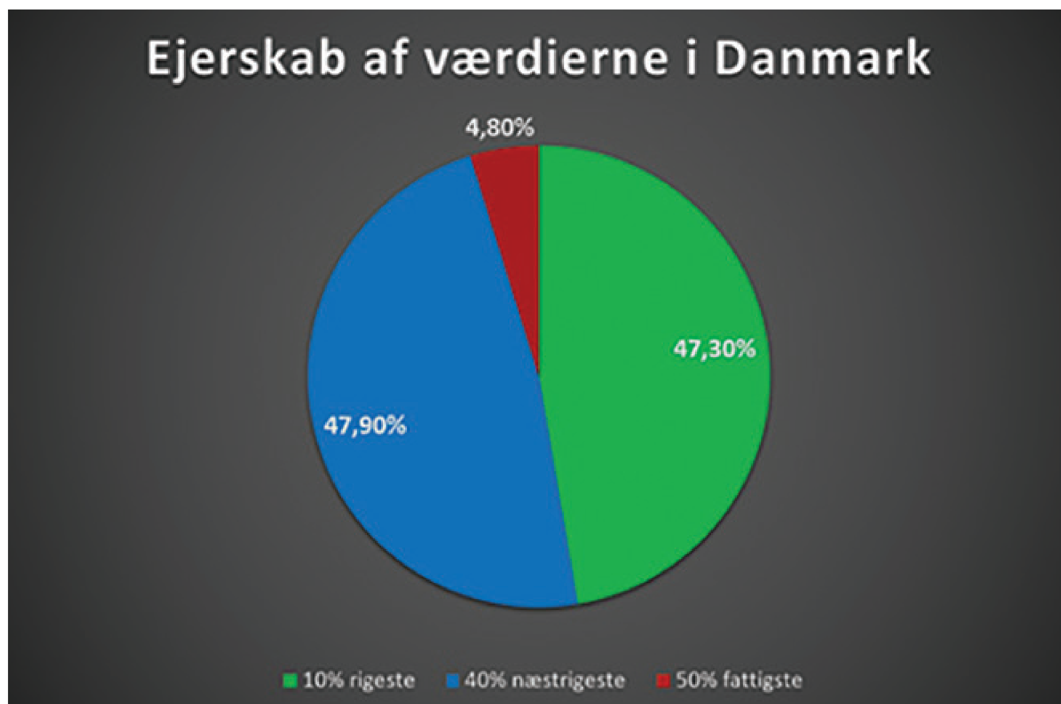
Læs side 8 & 9

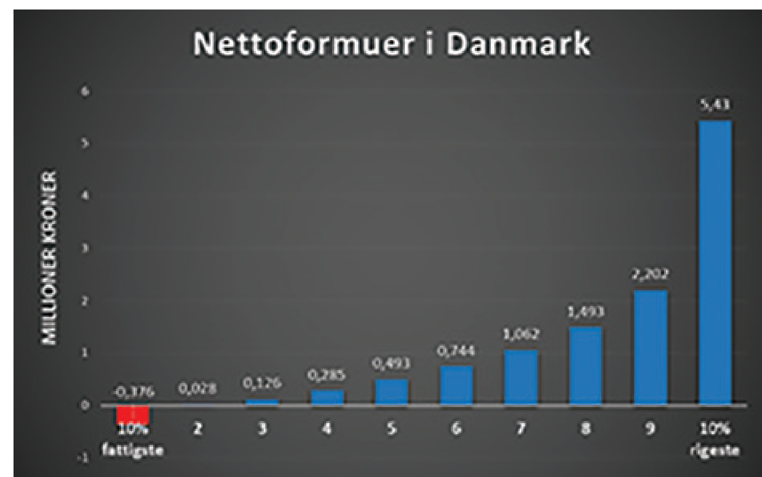
socialistisk arbejderavis

100 ÅR

Revolutioner er de undertryktes og de udbyttedes festivaler. På intet andet tidspunkt står folkets masser i en position til så aktivt at markere sig som skabere af en ny social orden som under en revolution. I år fylder den russiske revolution 100 år - i den anledning kan du på siderne 14, 15 og 16 læse mere om begivenheden.

Det opdelte Danmark

På baggrund af tal fra Danmarks Statistik har Arbejderbevægelsens Erhvervsråd for nylig analyseret uligheden i Danmark.

Deres beregninger viser at de rigeste 10% af befolkningen ejer næsten 50% af værdierne i Danmark. Til sammenligning så ejer de fattigste 50% af befolkningen tilsammen under 5% af værdierne i Danmark.

Samtidig viser beregningerne, at de rigeste ti procent i gennemsnit har en formue på 5,4 mio. kr. hvorimod de fattigste ti procent skylder mere væk end de ejer, og således i gennemsnit har en gæld på 376.000 kr.

Disse tal er værre end tidligere, og viser en udvikling i retning af et mere polariseret samfund, hvor forskellen på rig og fattig bliver stadig større. Regeringens udspil til ny finanslov vil yderligere accelerere denne udvikling.

Toppen fester – bunden betaler

Virksomheder i Danmark tjener godt.

Et eksempel er Danske Bank, som i år regner med et nettoresultat på mellem 19 og 21 mia. kroner. Hele 15 mia. af dette overskud kommer fra gebyrer på helt almindelige aktiviteter, som at hæve penge fra sin konto, eller at overføre penge.

Disse penge er altså hovedsaligt endt i Danske Banks lommer ved at mange almindelige mennesker kører deres økonomi på en helt almindelig måde. Det virker absurd at et privat firma kan tjene så meget ved ting der er helt basale for at kapitalismen kan fungere.

Fyringer på trods af stort overskud.

Et langt mere absurd eksempel er Nordea. Samtidig med at de kan fremvise et overskud på hele 32 mia. kroner, varsler de massefyringer, da de ikke synes det overskud er stort nok. I alt er det 6000 ud af Nordeas 32000 ansatte som skal fyres, og erstattes af robotter og outsourcing i lavtlønslande.

I 2016 havde medicinalindustrien i Danmark et overskud på godt 60 mia. kr. I de første tre kvartaler af 2017 har Novo alene et overskud på 29,9 mia. kr. Medicinalfirmaer tjener rigtig mange penge på aftaler med hospitalsvæsen og sundhedsvæsen. Det er altså mange penge fra velfærden som ender på medicinalfirmaernes bundlinjer.

I en ny rapport Enhedslisten har offentliggjort, fremgår det at danskbaserede virksomheder har mellem 100-288 mia. kr. gemt i skattely rundt om i verden.

Råd til velfærd

Så næste gang nogen siger der ikke er råd til velfærd, så mind dem om at der er masser af penge at hente i de store firmaer, og at det er samfundets bund som har skabt rigdommen.

Danske Bank igen afsløret i hvidvaskning

I foråret blev det afsløret at Danske Bank var involveret i hvidvaskning af penge gennem Moldova. I efteråret blev det afsløret at Danske Banks afdeling i Estland også har været involveret i hvidvask.

Eksperter vurderer Danske Banks ageren som et groft brud på hvidvaskningsreglerne, og anser det for usandsynligt at Danske Bank ikke har vidst hvad der foregik.

Sagen drejer sig om milliardbeløb, som regimet i Aserbajdsjan har sendt gennem banken, for at bestikke politikere, journalister og embedsmænd til at give dem bedre omtale og acceptere deres valg. Det drejer sig om cirka 16000 transaktioner fra 2012 til 2014, og bestikkelsen har åbenbart virket, for flere af modtagerne har efterfølgende talt positivt om Aserbajdsjan.

Set på Facebook

Af Christian Hansen

Søren Papes sindssyge populisme rammer nu 12-årige børn, der skal kunne sendes i samfundstjeneste.

Jeg har fysisk kvalme over, at vores politikere med den ene hånd knuser børns muligheder for gode liv under kontanthjælpsloft og besparelser og med den anden hånd vil straffe selvsamme børn, når de, som resultat af forældre- og systemsvigt, reagerer.

40.000-60.000 børn lever i dag i relativ fattigdom i Danmark

Børn, der lever et år eller mere i fattigdom har 26% risiko for at dumpe folkeskolens afgangsprøve.

Det er altså 10.400 - 15,600 børn, der dumper som resultat af fattigdom!

40 % af drengene, der dumper og 13 % af pigerne, der dumper, ender med en dom ved retten.

Jeg kan ikke finde statistik på, om kønsfordelingen i dumpeprocenten er 50/50, men hvis vi antager det (jeg tror faktisk flere drenge end piger dumper, men kan ikke underbygge det), så betyder det altså, at ud af de 40.000 til 60.000 børn, der lever i relativ fattigdom, ender 2.756 - 4134 børn med en kriminel løbebane.

En ungdomskriminel koster systemet ca. 7,5 mio kr. Altså vil disse børn allerede i deres unge år koste samfundet et sted mellem 20.670 mio. kr. og 31.005 mio. kr.

Til sammenligning har regeringens kontanthjælpsloft sparet i omegnen af 450 mio kr. og sendt mere end 11.000 flere børn ud i fattigdom - og dermed skabt 758 flere kriminelle - hvis statistikken holder.

Altså sparer regeringen først ca. en halv mio. kr., for så siden at bruge 7,5 mio. kr. - det er altså ikke nogen særlig god forretning!

Hvis regeringen i stedet for at skabe fattigdom bekæmpede fattigdom, ligger der altså et provenue på mellem 20,6 mia. kr. og 31 mia. kr. og venter!

Men man vælger i stedet at føre en fattigdomsskabende politik, der i sidste ende medfører flere kriminelle og flere ofre.

Man gør det mod bedre vidende og med åbne øjne. Og dermed har man også et direkte ansvar for de flere ofre, ens politik skaber!

Problemet er, at vores nuværende politiske system ikke faciliterer en politisk kultur, hvor der er gevinst for politikeren i at handle på den lange bane.

Resultatet af en forebyggende indsats ses først efter 15-20 år. Politikeren kan altså ikke nå at slå politisk mønt af sit resultat og vælger derfor den lette populistiske vej med hårdere straffe og tough-on-crime.

Vi er alle tabere i det system! Men få fatter det, og mange jubler, mens skibet er på vej ned i mørkets dyb.

Apati, vig bort!

Det mener vi

Fra 1917 til 2017 mod et nyt samfundssystem

Accelererende klimaødelæggelse og nye bølger af krige, racisme og nedskæringer kan skabe fortvivlelse, men bør ikke føre til resignation

For som bl.a. den russiske oktoberrevolution i 1917, hvis jubilæum fejres i år, viste, er radikale samfundsomvæltninger mulige. Også selvom en blodig kontrarevolution senere førte til stalinismens rædsler. For dette nederlag var ikke givet på forhånd, men var resultatet af en kamp, der kunne have været vundet ved revolutionens spredning til andre lande.

Revolutionen viste, at alle dem der pga. manglende ejendom må arbejde (eller overleve på usle sociale ydelser), kan tage magten i egne hænder og begynde opbygningen af et bedre samfund. Det kan ske igen. Men ikke uden organisering og koordinering af de forskellige sociale kampe, som der allerede i dag findes et væld af.

Ingen sejr uden samlet kamp

F.eks. forårets kampagne og strejker mod den nye overenskomst, Uddannelsesalliancens demonstrationer mod uddannelsesbesparelser, diverse fagforeningers initiativ "Danmark for velfærd" og protesterne mod behandlingen af arbejdsløse og syge. Desuden er Danmark tæt forbundet med den øvrige verden, hvor mange lande har set omfattende folkelige oprør og protester de senere år.

Herhjemme har vi langt fra set sådanne bevægelser, men de protester der trods alt har været viser, at et betydeligt mindretal af befolkningen er klar til at kæmpe. Samtidig havde disse protesters effektivitet været væsentligt større, hvis der ikke kæmpedes hver for sig. Endelig er de blevet yderligere svækket af manglen på aktiv støtte fra fagtop og den etablerede venstrefløj.

Den etablerede venstrefløjs fallit

Det gælder desværre selv Enhedslisten, hvor mange enkeltmedlemmer udfører et godt politisk arbejde, men hvis fokus alligevel primært er Borgens taktiske forhandlingsspil og nærmest permanent valgkamp.

Budgetforlig i kommuner og regioner viser også, at man i stigende grad ser sig som administrator af systemet. Det understreges af en aktuel kampagne, der kalder politiet "velfærdens helte". Så selvom Enhedslisten er det mindst ringe alternativ på valgdagen, så må det mindretal, som allerede i dag ser behovet for en revolutionær omvæltning af det nuværende profitsystem, gå sammen i en selvstændig organisation for at vinde flertallet over på sin side.

Her er Internationale Socialister de første beskedne skridt til en sådan organisation. Vi må også opbygge magt dér, hvor systemet kan sættes i stå. På arbejdspladserne, hvor der skabes den profit, som er kapitalismens drivkraft. Magt i form af netværk på gulvplan, som kan udfordre regering, arbejdsgivere og fagtop.

F.eks. også ved overenskomstforhandlinger som de kommende i den offentlige sektor. Men det kræver overvindelse af den giftige racisme, Overdanmark bruger til at splitte alle os i Underdanmark. Her er den internationale aktionsdag mod racisme 17. marts en oplagt mulighed for at danne nye netværk for folkelig modstand.

UDGIVET af Internationale Socialister, ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Dronningensgade 34, 1420 København K KONTO Nr.: 5342-0357669. TLF. 20 34 35 13
MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 1000 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk Simonsen Red. afsluttet den 15. november 2017 ISSN 1600-2687

Når "tålt ophold" bliver utåleligt

Asylansøgerne på Kærshovedgård har i desperation sultestrejket i to uger og en lige så desperat kvinde kastede sig for nylig ud foran Inger Støjbergs bil – alt sammen i håb om at råbe omverdenen op.

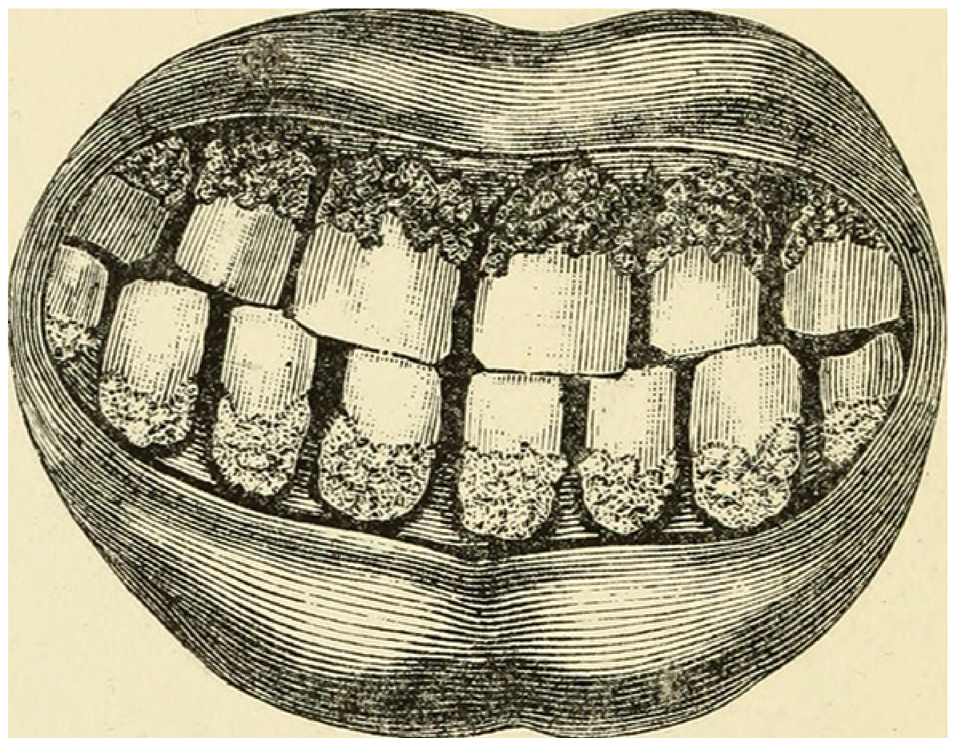
Udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg oplyste allerede i november 2015, at regeringen var villig til at gå til kanten af konventionerne for at motivere beboerne til at rejse ud og ønskede, at tålt ophold skulle blive utåleligt.

Asylansøgere, som ikke får asyl, bliver tilkendt "tålt ophold" hvis de af forskellige grunde ikke kan sndes tilbage. Frem til 2015 har asylansøgere på "tålt ophold" levet under uværdige og umenneskelige vilkår.

Mange er rejst videre til andre lande eller lever illegalt i Danmark. Det er familier med børn og det er unge mennesker, som absolut ingen fremtidsudsigter har og hvis liv langsomt går i opløsning. Det er en menneskelig tragedie for den enkelte og det er en sort plet på det samfund, det sker i.

Luk de udrejsecentre og giv asylansøgere på "tålt ophold" et værdigt liv og en fremtid her i Danmark!

Velfærdens dag uden tænder

De offentlige fagforeninger havde indkaldt til demonstration på "Velfærdens dag" i København, omkring 3000 var mødte op.

Talerne gentog det alle velfærdsarbejdere ved; nedskæringer og reformer kvæler kvaliteten og arbejdsglæden forsvinder. Vi er mange som er bekymrede for den kynisme, som er den naturlige følgesvend til nedskæringerne. Men vi behøver ikke fagforeningsformænd til at fortælle os hvor galt det ser ud på arbejdspladserne, vi ser velfærdens afmontering hver dag.

Derimod var det totalt fraværende hvordan vi skal forsvare velfærden. Ingen fagforeningsleder sagde at kraften til forandring er os selv, ingen nævnte en dato for næste mobilisering, ingen talte om hvordan vi 3000 blive flere næste gang, ingen stillede sig i spidsen for at opbygge en bevægelse, selvom mange arbejdere på pladsen godt vidste det er bevægelse og store strejker som skal til, hvis vi skal slå igen mod nedskæringsregimet.

Løkkes finanslov er en åben krigserklæring

Gaveregn over de rigeste og fingeren til resten. Så kort kan regeringens finanslovsforslag opsummeres.

Af Lars Henrik Carlskov

Finansloven kaldes ofte samfundets "husholdningsbudget". Men vi er naturligvis ikke én stor familie, men i stedet opdelt i sociale klasser med fjendtlige interesser. Finansloven er årsbudgettet for den kapitalistiske stat, hvis primære funktion er at beskytte de dominerende klasseinteresser. Nemlig ejerne af de store koncerner, disses bestyrelsesmedlemmer og de herskende grupper i staten.

Reelt er det blot nogle få procent af finansloven (som næste år er på mere end 716.000.000.000 kr.), partierne forhandler om. Hovedparten af finanslovens udgifter er aftalt mellem ministeriernes embedsmænd længe inden partierne inviteres til officielle forhandlingsmøder. Disse er derfor ofte et politisk teater til ære for de rullende kameraer. Ikke desto mindre betyder Løkkes finanslovsudspil et sandt blodbad på en lang række i forvejen pressede grupper.

Massakre på uddannelse og velfærd

Der regnes med offentlig vækst på 0,5 % i 2018, men der er (pga. flere børn og ældre) brug for vækst på mindst 0,7 % for at opretholde velfærden. For at velfærdsudviklingen følger velstandsudviklingen skulle tallet være 1,1 %. Kun omkring halvdelen af den planlagte vækst går til "kernevelfærd". Resten går til mere politi og militær. Og 1 mia. ud af de ekstra 2,5 mia. kr. til kernevelfærd er genbrug af penge fra kommunale sparerunder.

Vækst i det offentlige forbrug på 0,5 % næste år og 0,3 % derefter frem til 2025, betyder 24.700 færre offentlige ansatte til den tid. Uddannelsesområdet får kniven af regeringen og skal frem mod 2021 spare 4,2 mia. kr. Det svarer i 2018 til 6.000 kr. pr. gymnasieelev og 4.000 kr. pr. erhvervsskoleelev – og endnu mere i 2021. Og universiteter, professionshøjskoler og erhvervsakademier rundbarberes med hhv. 1,1, 0,6 og 0,2 mia. kr. frem til 2021.

Favoriserer overklassen

Fremover får kun de to første børn børnecheck, 3. barn kun 75 % og resten intet, hvilket ligesom brugerbetaling på danskundervisning er designet til at ramme etniske minoriteter. DSB udsultes med yderligere 2 mia. kr. I 2019 vil antallet af offentlige ansatte, der bekæmper social dumping, være nede på fem (mod 139 i 2015). Arbejdstilsynet går fra 677 årsværk i 2015 til 487 i 2021. Bøder for at overtræde arbejdsmiljøloven mindskes med 25 % i 2018 og forventes fremover kun at være det halve af 2015-niveauet.

De ansattes protester fik for nylig fjernet kravet om 2 % årlig produktivitetsstigning på sygehuse, men regeringens aftale med DF lægger op til flere "effektiviseringer" og kompenserer ikke for tidligere besparelser. Alt dette skal finansiere overklassepolitikken med skattelettelser og lavere registreringsafgift på luksusbiler, som favoriserer landets rigeste.

I august viste en Wilke-måling, at 50,5 % af befolkningen ønsker velfærd frem for skattelettelser og kun 10,4 % for det modsatte. Dette flertal må organiseres til aktiv modstand.

KOMMUNE OG REGIONSVALG 2017

SPRÆNG RAMMERNE!

- DER ER RÅD TIL VELFÆRD

STEM Ø ENHEDSLISTEN

Den 28. oktober startede den synlige del af valgkampen i kommuner og regioner landet over. Politikere og slogans hænger nu i lygtepæle, på motorvejsbroer mv.

Af Lene Junker

Det kan være svært at se forskellen på de partier, som stiller op. De er nemlig enige om rigtig meget, hvilket er kommet til udtryk i de brede budgetforlig, som blev indgået allerede i september måned.

Nye partier

Der er to nye partier på banen denne gang. Det er Alternativet og Nye Borgerlige.

Alternativet har god medvind landspolitisk, så de har også mulighed for at forankre sig lokalt.

Nye Borgerlige har medvind i medierne, men de har for mange lig i lasten - medlemmer og kandidater med nazibaggrund eller nazisympatier, til at kunne samle stemmer nok.

Siden valget til EU-Parlamentet i 2014 har alle valgkampe i Danmark, såvel som resten af Europa været en uskøn konkurrence om at være mest nationale og danske - oftest ved at gøre flygtninge og indvandrere til problemer, man gerne ville slippe af med.

Mindre velfærd

Siden 2009 er der blevet 30.000 færre varme hænder i den offentlige velfærd. Den offentlige velfærd er ved at falde sammen om ørerne på både brugere og ansatte.

Det samlede beløb, som kommunerne har brugt på velfærd om året er faldet fra 450 milliarder i 2010 til 415 milliarder i 2017. Det skyldes den klassiske nyliberale krisepolitik, hvor de manges tryghed og velfærd betaler skattelettelser til de få.

Alle partier, undtagen Enhedslisten, har støttet op om denne udvikling. Og de faglige organisationer har siddet på hænderne med bekymrede miner mens forringelserne rullede ind over deres medlemmer.

Det har derfor været bekvemt for skiftende regeringer at følge i kølvandet af Dansk Folkepartis national-konservative politik og hetz mod flygtninge og indvandrere og dermed fjerne fokus og opmærksomhed på de endeløse besparelser og forringelser.

Kommuneaftalen, Regionsaftalen og de lokale budgetforlig.

Alle de budgetforlig, som blev indgået i september måned holder sig inden for rammerne af den aftale, som regeringen indgik med Kommunerne og Regionerne i juni måned. Et stort flertal i Folketinget støtter aftalen.

Aftalen betyder, at den økonomiske ramme, også kaldet servicerammen, stiger med 0,3% i 2018. Det svarer til 800 millioner kr. Men det modregnes af et omprioriterings- og effektiviseringsbidrag på 500 millioner, som er besluttet tidligere. Desuden sker der en demografisk udvikling; vi bliver flere børn og ældre; som beløber sig til 1,3 milliarder.

Så resultatet bliver reelt 1 mia. kr. mindre til velfærd i 2018. Dertil kommer, at budgetloven fra 2011, der gør EU´s Finanspagt til dansk lov, pålægger kommunerne en økonomisk straf, hvis de overskrider servicerammen.

Det har siden 2011 betydet, at landets kommuner har været forsigtige og haft et mindreforbrug på 2 milliarder årligt.

Der er råd til velfærd - spræng rammerne.

Jobcentrenes Ofre og Næstehjælperne er græsrodsnetværk, som gennem en lang række lokale aktioner er lykkedes med at sætte de reformramtes umenneskelige vilkår på dagsordenen. Det har fået en række faglige organisationer på banen med krav til ændringer af loven.

Danmark for Velfærd er et nyt initiativ, startet af en række faglige organisationer. Der har været afholdt et landsdækkende stormøde for tillidsrepræsentanter.

Herfra besluttede man at gøre 7. november til Velfærdens dag og dermed sætte fokus på velfærden op til valget den 21. november.

Så disse netværk og initiativer må udvikles og forstærkes. Solidaritet og fælles kamp er nødvendig for at sprænge rammerne.

Stormøde for flygtningevenner og anti-racister

Af Konni Nørlem

Lørdag d. 30. september var omkring 50 flygtningevenner og anti-racister fra Thisted, Frederikshavn, Aalborg, Holstebro og Aarhus samlet i Foreningernes Hus i Gellerupparken i Aarhus.

Her var oplæg og debat om den politiske højredrejning, flygtningestrømmene, den stramme flygtningepolitik, og ikke mindst hvad vi kan gøre for at få en menneskelig og solidarisk flygtninge- og integrationspolitik.

Første oplægsholder var Suri Meret, lektor ved Institut for Kultur og Globale Studier, Aalborg Universitet, som holdt oplæg under titlen "Mainstreaming af højrepopulismen", hvor hun tog fat på udviklingen både herhjemme og internationalt.

I andet oplæg fortalte John Graversgaard fra tidsskriftet Kritisk Debat om flygtningestrømmene og EU's grænsepoliti. Som bonus-oplæg fortalte Ole Krogh fra Thisted om den frygtelige situation, som mange afghanske og irakiske asylansøgere står i, fordi de pt. hjemsendes på trods af krig og risiko for forfølgelse i de to lande.

Endelig holdt Lene Junker fra Racismefri by – Odense for Mangfoldighed oplæg om deres erfaringer med at bygge et netværk op i Odense og lave forskellige aktiviteter i løbet af året.

Fælles aktionsdag den 17. marts

Under dette punkt blev det ivrigt diskuteret, hvordan vi kan styrke aktiviteterne mod Folketingets umenneskelige politik. Der var en udbredt enighed om fortsat at være forskellige lokale grupper men at styrke samarbejdet om at kunne lave fælles kampagner og landsdækkende aktionsdage for at få en større gennemslagskraft.

Der var bl.a. forslag om at lave krystalnats-arrangementer d. 9. nov. og her sætte fokus på konsekvenserne af den nationalistiske højredrejning og lave en landsdækkende aktionsdag de. 21. marts og koble sig på FN´s internationale dag mod racisme. Den officielle aktionsdag i den anledning er 17. marts.

Det var en god og inspirerende dag, og der var stemning for at indkalde til et nyt stormøde i netværket #For et mere menneskeligt Danmark" i januar måned.

International konference mod racisme og den fascistiske trussel i Athen

Keerfa er navnet på den græske bevægelse mod racisme og den fascistiske trussel. Hvert år i oktober inviterer Keerfa til international konference i Athen.

Af Kate Laurfeldt og Lene Junker

Vi deltog i konferencen sammen med antiracister fra Tyrkiet, Tyskland, Holland, Østrig, Frankrig, Cypern, Storbritannien, Katalonien og selvfølgelig en masse aktivister fra Keerfas ca. 30 lokalgrupper rundt omkring i Grækenland. Desuden deltog en række faglige organisationer og foreninger for etniske minoriteter mv.

Situationen i Grækenland

Kampen mod den fascistiske trussel i form af Gyldent Daggry står meget centralt i grækernes arbejde. Gyldent Daggry står bag en lang række voldelige overgreb på flygtninge og indvandrere og er også anklaget for mord. Så lige nu kører der 3 retssager mod dem. Disse retssager har betydet, at stadig flere stiller spørgsmålstegn ved rimeligheden i at Gyldent Daggry har pladser i det græske parlament.

80.000 flygtninge er strandet i Grækenland, mange af dem i forfærdelige lejre på de græske øer. Keerfa kræver lejrene lukket og mener, at flygtninge skal have mulighed for et liv i Grækenland, hvis de ønsker det. Selvom rigtig mange grækere hjælper flygtningene, så lever de et usselt og udsigtsløst liv, og den offentlige hjælp til dem er helt utilstrækkelig.

Højrepopulismen

Ser man på situationen ud over Europa, så har højrepopulismen bidt sig fast. Det er bekræftet af efterårets valg i Tyskland og Østrig. Men et nyt og faretruende element er, at de højrepopulistiske partier har erklærede nazister centralt placeret, ja endog valgt ind i den tyske Forbundsdag og det østrigske parlament. I Grækenland er fascisterne fra Gyldent Daggry og deres aflæggere på Cypern også valgt ind.

Samstemmende lyder det også fra hele Europa, at højrepopulisternes fremgang både er en protest mod den nyliberale og asociale krisepolitik og en tilslutning til en nationalkonservativ og racistisk politik.

Den politiske midte, bestående af borgerlige/liberale og socialdemokratiske partier, har ikke kun ført an i den nyliberale krisepolitik. De har samtidig gødet jorden for højrepopulismen ved til at lukke grænserne, lave aftaler med Tyrkiet og Libyen, indføre burkaforbud, gøre muslimer, flygtninge og indvandrere til syndebukke og dermed aflede opmærksomheden fra deres eget ansvar.

Modstand

Men fra alle sider meldes der også om modstand mod racismen, islamofobien og truslen fra fascister og nazister. I Grækenland (Keerfa), Tyskland(Aufstehen gegen rassismus) og Storbritannien(Stand up to racism) er der nationale netværk med aktive lokalgrupper. I Danmark og i resten af Europa findes der en lang række lokale netværk og foreninger, som alle kæmper en brav kamp, men med begrænset gennemslagskraft.

I Danmark må perspektivet være at bygge et bredt landsdækkende netværk mod racisme og islamofobi og for lige rettigheder og muligheder for alle.

Den internationale konference i Athen opfordrer til at gøre FN-dagen mod racisme og diskrimination til en international aktionsdag den 17. marts 2018.

Denne opfordring må vi brede ud til alle grupper og netværk i Danmark og arbejde for at mange lokale netværk tilslutter sig.

Gamle udfordringer i en neoliberalistisk verden

I 100 året for den russiske revolution i 1917 tegner der sig i dag en global virkelighed, som fremfor at være ny, på mange måder "er en gentagelse af historien og en gentagelse af arbejderbevægelsens mål og opgaver" fra slut 1850 frem verdenskrisen i midt 70-erne: at genopbygge en socialistisk bevægelse, velfærdssamfund og socialisme.

Af Hans Erik Madsen

Som dengang står arbejderbevægelsen og den socialistiske bevægelse i dag over for kolossale udfordringer.

Dengang blev arbejderbevægelsen splittet på holdningen til 1. verdenskrig – for eller imod krig, for eller imod opbakning til egen "nation". Dengang var arbejderbevægelsen ikke stærk nok til at forhindre to verdenskrige og nazisternes magtovertagelse. Men arbejderbevægelsens fik sit comeback efter 2. verdenskrig, hvor kapitalismen boomede.

Men i 1974 viste kapitalismen igen, at kriser er indbygget i systemet. Og det blev skelsættende for udviklingen. Og har ført til en virkelighed, hvor især arbejderbevægelsen er en skygge af sig selv.

I dag har hovedparten af den gamle arbejderbevægelse og de socialdemokratiske partier accepteret neoliberalismen og konkurrencestaten, som afløser for velfærdsstaten.

Neoliberalismens sejrsgang verden over har globaliseret verdensøkonomien med ekstrem ulighed lande og mennesker imellem. De rige er blevet ufattelig meget rigere end de fattige. Levestandarden og trygheden i job og livssituation er for et stort mindretal blev forværret. Oveni er turbo kapitalismen og de frie markedskræfter i færd med at smadre kloden.

Velfærdsstaten er i dag under afvikling. Neoliberalismen har sejret. Arbejderbevægelsen og socialdemokratierne er afgørende svækkede.

Spørgsmålet er om kampen om det gode samfund er tabt "for ever" – om kampen for et socialistiske samfund er en illusion? Eller om vi står i "samme situation" som i slutningen af 1800 tallet og frem til midt 70-erne. hvor arbejderbevægelsen blev opbygget gennem klassekamp, sejre og nederlag og masser af revolutionsforsøg – at bevægelsen skal opbygges på ny?

Og i så fald hvordan? Hvad er mulighederne?

Valgene i Europa

Et hurtigt blik rundt i Europa de seneste 6 måneder viser at franskmændene, hollænderne, tyskerne, østrigerne, nordmændene har været ved stemmeurnerne. Og her har billedet været en stærk fremgang for flere højrepopulistiske partier med stærke nynazistiske forbindelser. Herudover har fællesnævneren for valgresultaterne været store nederlag for de respektive landes socialdemokratier.

Men der er også håb midt i "håbløsheden og afmagten".

Modstand og håb

For samtidig med højrepopulismen og neoliberalismens sejrsgang er en modpol blevet mere synlig som giver håb om forandring.

Det britiske parlamentsvalg med Labours leder Jeremy Corbyn i spidsen gav Labour en historisk vælgerfremgang, på et venstreorienteret valgprogram: "et samfund for de mange, ikke de få". Labour fik 40 procent af stemmerne. Det er noget af en bedrift at gå fra 20 procent i meningsmålingerne, når de samtidig har haft medierne, pengene og oligarkerne imod sig.

Sideløbende er medlemstallet eksploderet, og Labour er pt. det største politiske parti i hele Vesteuropa med knap 600.000 medlemmer.

Hvorfor denne markante forskel mellem valget i Storbritannien og landene i Europa?

Er situationen for det store befolkningsflertal markant forskellig? Nej, overalt i Europa ønsker det store flertal i arbejderklassen velfærd, job, tryghed og retfærdighed.

Tendensen er, at de ikke længere stoler på de gamle og historisk regeringsbærende midterpartier. Tilliden til det politiske system og politikerne rasler ned. At de søger mod yderfløjene – hvor højrepopulisterne har absolut mest vind i sejlene.

Højrepopulismen

Men hvorfor vinder højrefløjen og de højrepopulistiske partier det ene valg efter det andet I Europa?

Først og mest afgørende at de socialdemokratiske partier – undtagen i Storbritannien - har forladt deres ideologiske ståsted som arbejderklassens parti og forsvarer. Det bliver sværere og sværere at skille deres politik fra de borgerliges politik.

Valgtendenserne er klare: det er et oprør mod de gamle partier, mod magteliten, mod konsekvenserne af neoliberalismen.

Men det er vigtigt at bide mærke i, at undersøgelse efter undersøgelse viser at selv langt ind i de højrepopulistiske partiers vælgerkorps er det de samme sociale spørgsmål utilfredsheden tager afsæt i som blandt de vælgere der støtte den nye venstre socialdemokratiske bevægelse fra Corbyn i Storbritannien, Podemos i Spanien, Syriza i Grækenland, Bernie Sanders i USA, til Enhedslisten.

Den nye venstrereformisme

Nogen vil måske føle sig provokeret af, at den nye venstrefløj beskrives som venstrereformistisk. Men fællestrækket er, at de ikke har et aktuelt perspektiv om at bryde med kapitalismen gennem revolution.

De vil reformere sig til et solidarisk social samfund. De vil via stemmesedlen forandre verden til et bedre sted at leve. Og det er i sig selv et kæmpe fremskridt målt i forhold til både neoliberalismens og højrepopulismens politik.

Og det politiske budskab har Corbyn og Labour bevist kan opmuntre og inspirere tusinder og atter tusinder til fornyet håb om et bedre liv og samfund. Fordi det er så åbenlyst, at kapitalismen i dag er en syg gammel mand, hvor fx de rigeste 8 mennesker i dag ejer lige så meget velstand som halvdelen af den fattigste del af verdens befolkning.

Samme kamp – samme bevægelse

Kampen mod neoliberalismen og højrepopulismen er på mange måder en og samme kamp, nemlig en kamp som må opbygges med afsæt i den sociale kamp om job, sundhed, uddannelse, sikkerhed, fred og anstændighed – det er de spørgsmål der betyder noget for det store flertal af mennesker verden over.

Det er nutidens opdatering af parolerne i den russiske revolution om "brød, fred og jord" for arbejdere, soldater og bønder,

I dag er arbejderklassen en anden end for 100 år siden – netop fordi kapitalismen har udviklet sig som system. Men modsat 1917 er arbejderklassen i dag den alt dominerende klasse – ikke bare i Europa, men på globalt plan i langt de fleste lande.

Produktivkræfterne er så udviklede i dag, at det vil være muligt at brødføde hele verdens befolkning, sikre tøj og tag over hovedet, sikre uddannelse og sundhed etc. Men det kræver, at de riges rigdom og kontrol over værdierne fjernes og fordeles af folk til folk. Det kræver indførelse af et nyt politisk demokrati, som også omfatter økonomien modsat i dag.

Og netop en sådan type demokrati ønsker den herskende elite under ingen omstændigheder indført. Derfor vil de møde et folkeflertals indførelse af et socialistisk samfund med modmagt, vold og øget undertrykkelse. De vil ikke respektere stemmesedlen.

Det er den historiske lære af alle tidligere revolutionsforsøg de sidste 100 år.

Derfor er nøglen til at vinde en nye verden at arbejderklassen selv tager magten og kontrollen over samfundets organisering.

Corbyns vælgertilslutning er det hidtil klareste og mest manifeste signal på, at utilfredsheden ikke alene er stor, men også at utilfredsheden kan organiseres og accelereres, og skabe håb om forandring. Enhedslisten og Alternativets vælgeropslutning udtrykker samme tendens.

Hvad det handler om, er at forsøge at organisere de vælgere der siger nej til neoliberalismen i gennem aktivitet i dagligdagen – på deres arbejdsplads, på deres uddannelse, i deres lokalmiljø. Det er i gennem handling i hverdagen sammen med kollegaer, medstuderende, naboer osv,. at solidariteten og selvtilliden kan opbygges.

Højrefløjens fremgang ved valget i Østrig er en advarsel til antiracister

Det østrigske parlamentsvalg 15. oktober betød en skarp højredrejning. Det er endnu en advarsel om faren fra højrefløjen som vokser på bitterheden i samfundet.

Oversat og forkortet fra Socialist Worker.

Sebastian Kurz fra det højrekonservative Østrigs Folkeparti (OVP) bliver kansler - lederen af regeringen.

OVP fik 31,5 % af stemmerne. De vendte deres nedtur ved at vælge en ung, ny leder - og ved at tale som det fascistiske Frihedsparti (FPO).

FPO's grundlæggere er bl.a. tidligere nazister, og partiets første leder var en tidligere nazi-minister og SS-officer. Med 26 % af stemmerne blev FPO det 3. største parti, næsten større end Socialdemokraterne (SPO) - det er partiets bedste valg siden 1999.

Men FPO's succes med at sætte dagsorden var langt større end deres valgsejr. FPO leder Heinz-Christian Strache pralede med, at "60 pct. har stemt for en FPO agenda".

Kurz fik fremgang, bl.a. ved at være stærk modstander af flygtninge, da mange kom til Europa i 2015.

Under valgkampagnen gav han FPO legitimitet ved at acceptere store dele af deres program.

OVPs manifest fokuserede på at gå imod "politisk islam", tage ydelser fra migranter og beskære skatten hovedsageligt for de rigeste.

SPO droppede for nyligt en beslutning om ikke at indgå i fremtidig koalition med fascisterne. Og partiet har ikke været i stand til at udfordre højrefløjen, fordi det mens det havde magten ikke har kunne give resultater til sine vælgere fra arbejderklassen.

Det andet store parti på centrum-venstrefløjen, De grønne, mistede alle 24 pladser i parlamentet efter ødelæggende interne split.

Det østrigske valg kommer efter ny fremgang til Front National i Frankrig, og gennembrud for det højreekstreme AfD i Tyskland. Det er endnu en advarsel som antiracister ikke har råd til at overhøre.

UDSTILLING

Danmarks kolonihistorie

I år er 100-året for Danmarks salg af De Vestindiske Øer til USA. I den anledning har Arbejdermuseet en særudstilling om slaveri og Danmarks koloni-historie på De Vestindiske Øer.

Af Christine Bergen

Det første rum på udstillingen er mørkt - kun lyst op af en stor skærm med citater fra FNs menneskerettighedserklæring: "Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder", "Alle har ret til liv, frihed og sikkerhed".

Ting som burde være helt åbenlyse, men som alligevel virker radikale i den nuværende situation - et tegn på hvor stærk racismen og dehumaniseringens logik er blevet i dagens samfund.

Det er med de tanker, at man bevæger sig længere ind udstillingen - nogle hundrede år tilbage i tiden, til en tid hvor mennesker i millionvis blev sejlet fra deres hjem i Afrika til fremmede kyster, hvor de blev solgt på linje med æsler, kærrer osv.

Grusomheden er det første der slår én: de forfærdelige forhold hvorunder slaverne bliver fragtet fra Afrika, de forfærdelige forhold der venter dem.

På væggene hænger de love som gav de hvide koloniherrer mulighed for at slå hårdt ned på flugt, oprør osv. fra slaverne. Og slavernes forhold dokumenteres. Det er barsk læsning.

Der vises hvordan rige danskere i Danmark og på De Vestindiske Øer tjente fedt på denne elendighed.

Modstand

Men det vigtigste - og bedste - ved hele udstillingen er at den dokumenterer slavernes modstand. For der var modstand.

Alt fra slaver der løber væk og prøver at komme på et skib eller gemmer sig på øen til deciderede oprør.

Som på St. Jan hvor slaverne gjorde oprør november 1733. På øen boede 200 europæere og 1100 slaver - omkring 50 plantager og mange sukkermarker blev ødelagt, og nogle koloniherrer blev dræbt. Det krævede hjælp fra franske soldater før oprøret i 1934 blev slået blodigt ned.

Slaveriets afskaffelse i 1848 - som var resultatet af endnu et oprør - bliver også dækket. Og den fortsatte modstand bagefter - for selvom slaveriet var ophævet, var forholdene ikke ændret meget. Et ultra lille lod jord at dyrke afgrøder på og en alt for lav dagløn var nogle af problemerne.

Utilfredsheden med det førte til endnu et oprør i 1878: "The Fireburn".

Og det er det som er så stærkt ved Arbejdermuseets udstilling: den formår meget konkret at skildre de forfærdelige forhold slaverne (og senere landarbejderne) på De Vestindiske Øer levede under. Men den udstiller ikke bare disse mennesker som passive ofre - men som mennesker med agens og drømme om et bedre liv.

Midt i al den elendighed tænder deres modige modstand et håb.

Også et moderne problem

Den sidste del af udstillingen trækker - som den første del - linier til i dag: 3 ud af 1000 mennesker i verden i dag er slavegjorte. Og 5000 af dem lever i Danmark.

Slaveri er langt fra et overstået kapitel af historien.

Historien om Danmark som kolonimagt på De Vestindiske Øer - og for den sags skyld på Danmarks andre kolonier - er ikke særligt kendt af de fleste, mig selv inklusive.

Derfor var det nok det besøg på Arbejdermuseet, hvor jeg har taget mest med hjem fra.

Udstillingen Stop Slaveri! kan ses på Arbejdermuseet indtil marts 2018.

Dansk Vestindien var en dansk koloni i Caribien. Danske søfarere, udsendt af københavnske forretningsmænd, besatte i 1666 den dengang ubeboede Sankt Thomas. Sankt Jan, som Danmark gjorde formelt krav på fra 1675, blev koloniseret i 1718, og i 1733 købte Danmark Sankt Croix af Frankrig.

På billedet herover ses Mary Thomas, Axeline Salomon og Mathilda McBean - de tre kvindelige oprørsledere fra "Fireburn-oprøret" 1878. Statue på St Thomas.

De danske myndigheder anslog at godt 60 arbejdere blev dræbt. Det amerikanske konsulat på St. Croix' tal er langt højere. De anslog at op mod 250 arbejdere blev slået ihjel.

Opstanden var organiseret omkring arbejdere i forskellige grupper. En af oprørsgrupperne blev ledt af Mary Thomas. Hun var én af 400 anholdte og blev i første omgang dømt til døden, men senere benådet og sendt til kvindefængslet på Christianshavn.

Dobbeltinterview

Modstand mod forholdene for syge og arbejdsløse

Foto: Charlie Lywood

Socialistisk Arbejderavis har Interviewet Mie Backmann, Socialrådgiver i "Handikap og psykiatri", fælles tillidsrepræsentant og medlem af Enhedslistens Faglige Landsudvalg og Marianne Rasmussen, Aktivist fra Næstehjælperne.

Af Charlie Lywood

SAA: Hvad er det værste ved lovgivningen omkring jobcentrene?

Marianne: Der er mange ting, der er slemme. Men overordnet set er det værste, at kronisk syge mennesker fastholdes i jobcentersystemet i årevis uden at opnå afklaring til førtidspension, fleksjob eller revalidering med økonomisk deroute til følge.

Det opleves som en slags tidsubestemt forvaring, hvor 'forbrydelsen' udelukkende er sygdom. Og fordi det tager så lang tid med afklaring, så risikerer de syge at blive endnu mere syge af systemets dokumentationskrav og kontrol. Hvis du f.eks. er fysisk syg, så får du dig nogle psykiske skavanker med i købet, fordi det er så umenneskeligt hårdt at være i jobcentersystemet.

Meningsløshed

Den hjerte- og meningsløshed, som mange oplever jobcentersystemet er udtryk for, kan ingen mennesker holde til i længden. Det virker næsten som om systemet er designet til at knække mennesker.

Mie: Vi skal huske på, at en betragtelige del af de ledige i jobcenter systemet er faktiske syge og har bruge for behandling og særlige støtte. Det bliver fremstillet som om, at folk ikke gider arbejde men det er jo ikke det der er tale om. Det værste for mig, er de ændringer der er kommet i førtids- og fleksjob reformen.

Der skal nu rigtigt meget til for at bliver "befriet" og få tildelt en førtidspension eller få et fleksjob, hvor man kan komme ud og lave det, man rent faktisk gerne vil. Det er fuldstændig håbløst. Enten kan man ikke arbejde, eller man er forhindret i at lave det man gerne vil. Folk bliver i stedet fastholdt i en social deroute, hvor der kun er en vej – ned ad bakke. Man bliver jo ikke mere rask af at være fattig ved at være på kontanthjælp i så mange år.

Tør du blive syg?

SAA: Hvad er målet med protesterne, som bliver højere og højere, fra Næstehjælperne og Jobcentrets Ofre?

Marianne: Begge er protestbevægelser og et udtryk for en stigende politisk vækkelse. Det er systemkritik, og målet er at gøre Hr. og Fru Danmark opmærksomme på vilkårene for sygdoms- og ulykkesramte, og vi spørger: tør du blive syg?

Vi kræver, at de syges stemmer skal høres, fordi de netop kan bevidne de uhyrligheder der foregår i den kommunale forvaltning af beskæftigelseslovgivningen. Vi kræver også at blive taget alvorligt, de syge er ikke en slags på forhånd marginaliseret gruppe, men er dig eller mig. Os alle sammen.

Det er derfor vores erklærede mål at gøre opmærksom på urimelighederne i den fleksjob- og førtidspensionsreform, som Mette Frederiksen (A) stod fadder til under Thorning regeringen. Der skal ske en evaluering af reformen i 2018 og målet er, at politikerne skal gøres opmærksomme på, at de reformer gør langt mere ondt end godt.

Hvis målet er at få folk ud på arbejdsmarkedet, gør lovgivningen og den kommunale forvaltning af lovene det stik modsatte.

Mulighed for at organisere sig

Men protesterne er også et opgør med nedskæringspolitikken, som har ramt store grupper af offentlige ansatte. For eksempel ved vi at nogle af sagsbehandlerne på Jobcenter Lærkevej i København har omkring 225 sager, hvilket ikke er fagligt forsvarligt, hvis de reelt skal have tid til at hjælpe borgerne videre til et værdigt liv – hvis, altså, det er målet?

Det er et oprør imod de ulighedsskabende besparelsesreformer, som har haglet ned over Danmark de sidste mange år til stor skade for velfærden for syge, handicappede og arbejdsløse. I protestbevægelserne gives reformramte mulighed for at organisere sig og bygge nye fællesskaber op.

Og i den proces tager de værdigheden tilbage; de finder sig ikke længere i at blive stigmatiseret som ugidelige, ubrugelige eller nassere. De er fattiggjorte, men går ind i kampen imod de fattiggørende reformer, i stedet for at skamme sig over den individuelle fattigdom.

I arbejde i dag, syg i morgen?

SAA: Når du ser denne protestbevægelse, Mie, hvad tænker du som faglig repræsentant?

Mie: Jeg tror der er rigtigt vigtigt, at de ledige, de syge også får en stemme i debatten og det har manglet. Det er heller ikke underligt, da det er tit kun er de privilegerede, hvis stemme bliver hørt. Derfor er den bevægelse som har rejst sig enormt vigtigt, da det er fuldkomment urimelige forhold de lever under.

Det er også vigtigt, at de ansatte i systemet, som både er i Socialrådgiverforeningen (DS) og HK, bakker op om protesterne. Vi bliver nødt til at stå sammen mod de forhold som netop rammer både borgerne og os som ansatte. Husk på, at dem som i dag er i arbejde, kan blive syge i morgen.

Så det er en fælles sag. Der er mange som nu er i systemet, som har haft gode jobs i rigtige mange år, men er blevet syge eller udsat for en social begivenhed og så klapper fælden.

Det er vigtigt at være bevidst om, at det kan ramme os alle sammen – men det er vi desværre ikke endnu. Bevægelsen er et vigtigt skridt på vejen, da det fortæller os at vi som samfund må stå side om side med de nuværende ofre for systemet, da det kan ramme os alle sammen – ens mor, ens bedste ven, en selv.

SAA: Hvad med Dansk Socialrådgiverforenings rolle. Hvilken rolle synes du de spiller, eller burde spille?

Mie: DS har ikke altid været lige god til at vise de kampe de tager. Men man har hele tiden arbejdet for at få denne her reform lavet om. Vores formand har også været ude til flere protester, så vi forsøger at bakke op. Men jeg tror også lidt der er en vis tilbageholdenhed, da der en del socialrådgivere som er bange for Jobcentrets Ofre.

Der er en masse kritik af sagsbehandlere og nogle er blevet offentligt fremstillet som snyltere og uduelige nazier, sataner osv.. Det er folk bange for og skræmt over.

Så det er selvfølgelige også med en vis forsigtighed, at vi støtter op om de protester der er, men vi går også vores egne veje, især den parlamentariske vej.

Etisk ansvar

SAA: Hvordan ser I mulighederne for en alliance mellem borgerne og de ansatte i denne sag? Set lidt i betragtning af at for eksempel Jan Hoby, Næsteformand i LFS (pædagogerne og medhjælpernes fagforening i København) har sammenlignet

de ansattes fralæggelse af deres moralske ansvar med fangevogternes ditto i nazi-Tyskland.

Mie: Kernen i det Jan siger, er rigtigt, selv om jeg ville nok bruge et andet ordvalg. Det er sindssygt vigtigt at diskutere vores ansvar som socialrådgivere. Jeg synes ikke vi skal straffes personligt for et eller andet, men jeg synes, at vi fagligt og etisk har et ansvar for det arbejde, vi går og laver.

Jeg synes ikke, man bare kan sige at skidt være med, at jeg bryder forvaltningsloven og retssikkerhedsloven fordi jeg er overbebyrdet. Vi har et fagligt og etisk ansvar for det arbejde vi laver ligesom en læge eller en sygeplejerske.

Det skal være ordentligt og ikke lovstridigt. Vi skal kunne se os selv i spejlet, når vi kommer hjem. Og vigtigst af alt, skal vi kunne se borgerne i øjnene.

Ikke imod socialrådgivere

Marianne: Det var opløftende, at en person med en titel sagde højt ud i det offentlige rum, at der er en problematik omkring det personlige ansvar i det bureaukrati, som beskæftigelsessystemet er. Ordene var - i mine ører - ikke udelukkende rettet mod den enkelte sagsbehandler, men også mod jobcenter-ledelserne og politikerne.

Det var befriende, at nogen talte om ansvar, da vi har erfaret, at Beskæftigelsesborgmester Anna Mee Allerslev (R) ikke vil tage politisk ansvar for situationen i København, men gentagne gange skyder aben over til Christiansborg eller til embedsfolkene i forvaltningen.

Jan Hobys udtalelse gav protesterne det rygstød, der var brug for på det tidspunkt – den skabte avisoverskrifter og diskussioner, bl.a. i Deadline. Man kan sige, at der kom en tiltrængt debat ud af fangevogter analogien, men til gengæld forværrede den umiddelbart modsætningen mellem borgerne på den ene side og sagsbehandlerne på den anden.

Overordnet set er vi dog ikke imod socialrådgiverne. Vi ser dem snarere, som nogle vi burde stå sammen med imod et system, som både ansatte og borgere mistrives under.

Samarbejde

SAA: Hvad kunne I foreslå som kunne virkeliggøre en fælles handlende kamp?

Marianne: Jeg kan nævne, at repræsentanter for Næstehjælperne og Jobcentrets Ofre var til et møde i Kalundborg i et Aktivitetshus med borgere tilknyttet et jobcenter i Kalundborg og tre sagsbehandlere. Det personlige møde på neutral grund, hvor man lytter til hinandens udfordringer er vejen frem. Når tiden til de personlige og menneskelige relationer kommer ind i ligningen igen, så styrkes samarbejdet til glæde for begge parter.

Vi har også et glimrende samarbejde med socialrådgiverstuderende, som bidrager aktivt til protestbevægelsen. Det nyeste tiltag er en aktion, hvor repræsentanter for Jobcentrets Ofre og socialrådgiverstuderende stiller sig op sammen foran et jobcenter og tilbyder frivillige bisidderordninger; borgene får en frivillig bisidder og de studerende får et indblik i praksis.

Mie: Jeg tror det handler rigtig meget om dialog. Jeg tror, at folk er lidt bange for hinanden. Jeg kan tydeligt huske hvordan folk i socialrådgiver-fora reagerede på Jan Hobys kommentar. Og Kim Madsens kommentar (Formand i Jobcentrets ofre) om ”at spytte” på en sagsbehandler på gaden. Det var rigtig negativt. Jeg tror ikke Kim mente, at man reelt skulle gøre det, som jeg kender ham, men der er mange, som ikke kender ham.

Problemet er ikke kun hans måske misforståede kommentarer, men de videre reaktioner, hvor folk kommer med endnu mere voldsomme udtalelser rettet mod sagsbehandlere. Reaktionen på en kronik i Information var også rimelige negativt fra Jobcentrets Ofres side og gør selvfølgelig, at man er endnu mere forsigtige næste gang. Så mistillid er der.

Vrede

Marianne: Man skal bare huske, at der er nogen som er blevet trådt under fod af systemet og er så vrede. Med rette. Så det er ikke dem som skal indgå i en dialog. De kan ikke se ud over, at de er blevet gjort fortræd. Der skal nogle andre til. Man skal også forstå, at bevægelsen ikke er kendetegnet med professionelle forhandlere men ganske almindelige mennesker. Kim Madsen som arbejderdreng med den jargon han har, befinder sig lige pludselige i spidsen for 8000 mennesker, og så kan der godt ske en skævert.

Mie: Ja, man kan sagtens komme til at sige noget uoverlagt. Det er også klart, at de sociale medier også bringer det værste frem. Men vi fra DS skal også være i stand til at skildre mellem de sure kommentarer og hvad det store flertal mener. Vi skal være bedre til at sige: ”Ja, ja der er nogen som er sure og vrede, men der er også mange som gerne vil samarbejde”. Det har vi et ansvar for, hvis vi ønsker at samarbejde med bevægelsen.

Værdighed af et liv

SAA: Er protesterne fra brugerne og DS og de øvrige fagbevægelsens initiativer, et oprør mod ideologien bag lovgivningen om at udvide arbejdsudbud ved at vride den sidste rest af arbejdsevnen ud af folk?

Marianne: Ja, det er et opgør. Dette samfundsmæssige pres på mennesker holder ikke i længden. På et eller andet tidspunkt tipper balancen. Langt de fleste mennesker vil jo gerne have et job eller bidrage – de syge ligger jo ikke på sofaen af lyst. Vi trænger til en diskussion af begrebet ‘arbejde’. Arbejde er ikke kun et job lig med løn – der er masser af ulønnet arbejde, som folk går sammen om bl.a. Vesterbro Maduddeling, hvor mad fra supermarkeder reddes inden skraldespanden og deles ud.

Ingen vil jo sige, at det ikke er nyttigt eller produktivt arbejde. Og et andet spørgsmål, vi skal stille er: “Hvad vil det sige at være menneske eller medborger”? Vi skal ikke bare vurderes ud fra vores ‘nytteværdi’ som lønarbejdere, for så ender vi med vrangforestillinger såsom den med, at de rigeste lønmodtagere skal have flere penge for at blive motiveret, mens de fattigste skal have mindre for at blive motiveret.

Mie: Jeg synes, at vi glemmer i beskæftigelsespolitik at tage stilling til hvad er det for et liv, folk skal have. Det er ingen der spørger til værdighed af et liv, men ”hvor meget kan du arbejde?”. Hvis du kan arbejde 40 minutter om ugen, så er det det du skal.

Det er problematisk, da det reducerer mennesker til en økonomisk enhed. Det er det kapitalistiske samfund, som vi lever i, det er det egentlige problem. Det handler om profit og om at få så meget ud af folk som muligt. Det skal ændres, hvis vi skal have et samfund, hvor vi taler om værdighed for folk.

Alliance mellem arbejdende og arbejdsløse

Marianne: Kapitalismen udpiner mennesker, som den udpiner jorden. Det er så grotesk. Al fornuft og medmenneskelighed er taget ud af systemet. Men systemet har selvfølgelig også den funktion at skræmme dem, som er i arbejde. For hvem vil havne på jobcentret? Det er derfor vi har brug for en alliance mellem dem, som er i arbejde, og dem uden et arbejde. Vi må forstå, at vi er i samme båd.

Mie: Men også de studerende. Man bliver pisket fra man er ganske ung. Der er enormt mange unge mennesker som går ned med stress og udviser alle mulige tegn på psykiske belastninger. Jeg arbejder med så mange unge med skizofreni. Da jeg var ung, så var det et særsyn. Man skal testes lige fra vuggestue af i hoved og røv. Det er pres hele tiden

Det er ikke underligt at folk bukker under. Det er ikke sundt, og det kræver en samfundsomvæltning. Et opgør med det kapitalistiske system.

Marianne: Ja. Selv små børn bliver presset og testet til at forberede sig til et system, som kun anerkender lønarbejdets værdi. Det er lige før jeg siger ‘arbeit macht frei’ og lytter efter støvletramp i gaderne.

Denne artikel er den tredje i en serie, hvor vi forsøger at lade aktivister på tværs af faglige skel tale sammen om udfordringer for den danske arbejderklasse og dens organisationer i 2017.

Første og anden artikel i serien kan findes på: www.socialister.dk

Klima dystopia

"Winter is coming", sådan lyder advarslerne i verdens mest sete TV-serie og moralen er klar: hvis ikke menneskeheden står sammen og handler er vi alle dømt til undergang.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Der er desværre ikke langt fra fantasy til klodens virkelige tilstand. Jeg vil her i den anden artikel i serien "Kloden på kanten" gå igennem nogle af de mest alarmerende problemer vi står overfor.

Vandkrisen

Det er noget af det som allerede er i gang med at ramme os, specielt i Afrika er problemet allerede massivt. FN mener, at så tidligt som i 2020 vil halvdelen af Afrikas landbrug være kollapset pga. klima-ustabilitet og tørke. Men forskerne frygter også, at det som bliver kaldt verdens kornkamre; Midtvesten i USA og de store russiske marker, vil blive ramt af tørke indenfor en overskuelig fremtid.

Et andet vandproblem er afsmeltning. Forskere ved at 95 % af Jordens gletschere er i gang med at smelte. Vi ved at 40 % af verdens befolkning får vand fra gletscherne i Himalaya. Vand, som bliver brugt både til at drikke og til vanding af afgrøderne.

2,5 milliarder mennesker vil blive påvirket dramatisk når vandet forsvinder fra Himalaya.

Vandkrisen er skabt af klimaforandringerne, og vil betyde sult og millioner af mennesker på flugt.

Den igangværende masseuddøen af dyrearter

50 % af Jordens økosystemer er i dag ødelagt af menneskets aktivitet, især klimaforandringerne og det industrielle landbrug med sin monokultur og sprøjtegift er årsagen.

Den seneste masseuddøden var for 65 millioner år siden, hvor dinosaurerne forsvandt. Forskere kan se at vi disse år igen gennemlever en masseuddøen. Arterne uddør i dag mellem 1000 og 10.000 gange så hurtigt som i normale tider, og det er menneskets aktivitet som er årsagen.

En tysk undersøgelse af insekterne i deres naturreservater viser at der på blot 27 år er forsvundet 75% af insekterne. Denne forsvinden vil have en massiv effekt på hele fødekæden, hvor vi mennesker som bekendt er øverst.

Denne masseuddøen er et signal om hvor seriøs en krise vores Jord er i, og at denne krise er skabt af mennesker.

Permafrost-krisen omkring Nordpolen

Temperaturen på Nordpolen er de sidste 50 år steget mere end dobbelt så hurtigt som den gennemsnitlige globale temperaturstigning.

Inden for en overskuelig fremtid (nogen siger sommeren 2020, andre 2030) vil vi se den første sommer hvor der er isfrit på nordpolen (se graf).

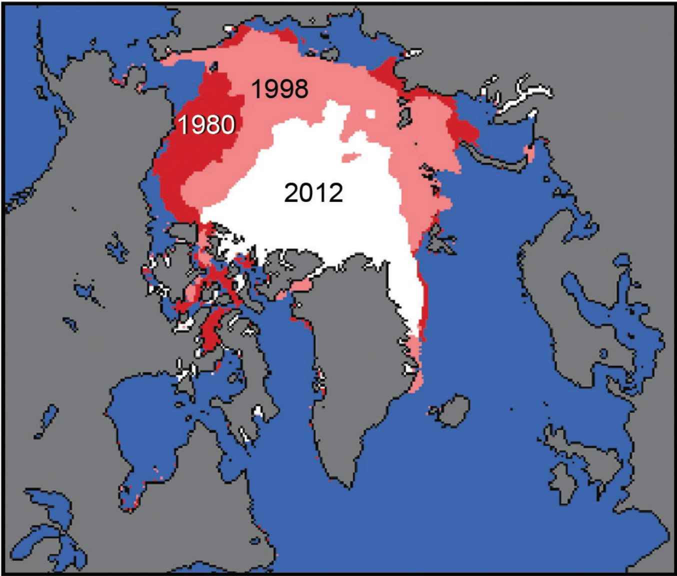
Når isen forsvinder om sommeren dannes et nyt lokalt klima for Nordpolen. Indtil nu har Nordpolens is virket som et stort nedkølingsanlæg for vandet, som er blevet holdt på omkring 0 grader. Når isen er væk vil det betyde at der intet er til at holde temperaturen nede. Sommer-isfrit Nordpolen vil resultere i en stor stigning for temperaturen i det arktiske hav.

Omkring Nordpolen er store områder med permafrost, hvor der er ophobet store mængder organisk materiale siden den sidste istid. Når det tør op, bliver det nedbrudt i et iltfrit miljø og bliver til metan, i stedet for CO2.

Der er enorme mængder metan bundet i havbunden under Nordpolen og samtidig er der enorme mængder metan bundet i permafrosten i fastlandet rundt om nordpolen. Metan er en drivhusgas på linje med CO2 den er blot omkring 100 gange stærkere!

Blot i havbunden under det østlige Sibirien mener man der er organisk materiale nok til at skabe mellem 500 – 5000 milliarder tons metan!

Der er kun omkring 5 milliarder ton metan i atmosfæren i dag.

I September målte NASA det ottende laveste dække af is i området omkring Nordpolen siden deres satteliteoptagelser begyundte i 1978.

Hvis blot 50 milliarder ton metan indenfor en overskuelig fremtid bliver sluppet ud i atmosfæren vil det betyde en drivhusgas-stigning der vil medføre en temperaturstigning på 6 grader på kun omkring 20 år.

Forskere mener ikke menneskets civilisation kan overleve en sådan temperaturstigning.

Konsekvenserne af klimaforandringerne er på vej. Vores produktionsmåde har skabt klimaforandringerne og vi skal nu samles om at stoppe klimaforandringerne – hvis vi altså vil se en fremtid for os selv og vores civilisation.

Imod burkaforbud
- For kvinders ret til selv at bestemme

Nationalister, konservative, liberale og socialdemokrater går sammen om burkaforbud

Af Lene Junker

Nationalkonservative kræfter i hele Europa har længe arbejdet for et burka/niqab forbud.

Det er lykkedes i Frankrig, Belgien og Østrig. I juli 2017 blåstemplede Den Europæiske Menneskeretttighedsdomstol det belgiske forbud.

Det gav DF blod på tanden. Da Folketinget samledes i oktober, fremsatte DF et beslutningsforslag om at forbyde burka og niqab i form af et generelt maskeringsforbud.

Kovending hos Venstre, Liberal Alliance og Socialdemokratiet

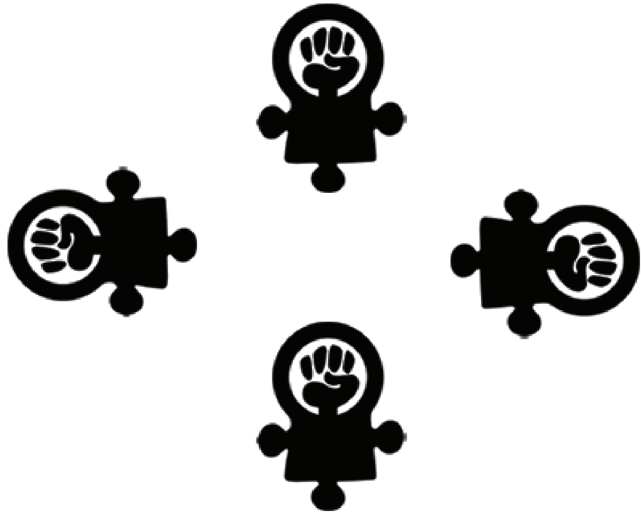
Efter en kort debat vendte Danmarks to liberale partier, Venstre og Liberal Alliance, på en tallerken og kapitulerede til islamofobien og konservatismen. Socialdemokratiet er også vendt på en tallerken. I 2014 udtalte daværende justitsminister, Mette Frederiksen: "Efter min mening er det helt ude af proportioner at begynde at lovgive om det".

Forbuddet er maskeret som en udvidelse af det generelle maskeringsforbud. Men dette blev allerede indført i 2003 med straffelovens § 134b. Så reelt rammer forslaget de få hundrede kvinder i Danmark, som bærer burka/niqab.

Forbuddet er klart diskriminerende. Det er et angreb på religionsfriheden og det enkelte individs frihed til selv at bestemme over sin egen person.

Demonstrationer

Den 15. Oktober var der protestdemonstrationer i København, Århus og Odense og senere den 28. Oktober var der maskebal mod maskeringsforbud i de samme byer.

I Odense talte Kefa Abu Ras og sagde bl.a: "Har du for lidt tøj på og bliver voldtaget, så er det din egen skyld. Er du tildækket og har tørklæde på, så er du undertrykt. Har du niqab eller burka på så skal du straffes. Vi kan ikke bekæmpe undertrykkelse med undertrykkelse."

Men der er brug for flere og større protester mod racisme og diskrimination. Loven er ikke vedtaget endnu og ventes først at træde i kraft juni 2018.

"Jeg er tyk"

Jeg har været udsat for online vold; dødstrusler i kommentarspor, hate mail og hacking. Derfor er jeg anonym. Men jeg præsenterer mig gerne og tjekker et par privilegier af; jeg er hvid, jeg har en cand. mag – og så er jeg tykaktivist.

Skrevet af D.A. - hendes rigtige navn er kendt af redaktionen.

Min aktivisme provokerer alle, der afviser identitetspolitik. Og også nogle, som ellers anerkender andre former for andethed. Mange er overraskede over det had, jeg er udsat for - både som tykaktivist og bare som tyk person. Men mange bidrager også til det, uden at vide det.

Alle grupperinger i samfundet bruger tykhed til at tage afstand; socialismen har den tykke kapitalist som skræmmebillede; meninists har den store tykke feminist; pridebevægelsen har tykke småborger bag ligusterhækkene; det mondæne konservative væmmes ved den tykke læderbøsse; neoliberalismen bruger tykke kontanthjælpsmodtagere.

Når et filmisk miljø skal fremstå bizart er der tykke nøgne damer i baggrunden. Når sexarbejdere skal fremstilles som lidende castes en tyk mand som kunde. Alle sider og kanter benytter tykhed som det værste i verden; symbolet på det, man hader.

At Trump er en smule tyk bruges, som om det er det værste ved ham. Tykke tegnefilmsfigurer er enten dumme eller onde. De tykke karakterer i film og bøger er enten tragiske eller komiske og stort set aldrig hovedpersoner.

Andethed

Der har været små lommer i de normative samfund gennem tiderne, hvor andethed har søgt sammen og skabt små samfund. Der har været bohemer, hippier, punkere m.m. Generel spaceløshed kendetegner tykhed, som udover at ekskluderes fra den normative hvidhed, hetero- og cished også ekskluderes fra det, som identificerer sig som kontranormativt.

Det er svært at definere en andethed selv, da tykhed er så ildeset, at det at tale om tykhed får tykke til at tage afstand til problematikken i håb om at være usynlig. Sådan forsøger mange tykke at leve deres liv; på æggen mellem at være usynlig og at være det største skræmmeeksempel på hvad et menneske kan være.

I håbet om en dag at være slank og gøre brug af det nye privilegium som adgangsbillet til de rum, man ønsker at indtage.

Jeg har en bog med plakater fra Freakshows gennem tiderne. Der er tykhed på display, når normen skal more sig og understrege magtpositionen. Det er bemærkelsesværdigt, at i en moderne bog om menneskeudstillinger, tages der afstand til tykhed som andethed.

Skæggede damer, folk med pigmentforskelle og andre kropslige vilkår, fortjener anerkendelsen om at det er forkert at udnytte dem – men ikke tykke mennesker. Vi fortjener spot og spe.

Tykfobi

I 1863 beskrev Dr. Banting, hvordan tykke mennesker bliver hånet og latterliggjort i sociale sammenhænge – og derfor opfordrede han tykke til at tabe sig for at opnå større social status. Det er ikke nyt, at samfundet diskriminerer tykke mennesker med forskellige argumenter som f.eks. Gud, æstetik, status eller i dag en normativ idé om sundhed.

Der foreligger en idé om at i den vestlige verden i 15/1600-tallet dyrkede tykhed. Den idé lægger endnu et lag på tykhed som en kuriositet. Se på Peter Paul Rubens, som er den flamske guldaldermaler, der har lagt navn til "rubenesque" og idéen om at man måtte være tyk engang.

Rubens modeller ville kunne gå ind i en hvilken som helst tøjbutik og købe tøj i dag, hvor tykke mennesker ikke har adgang. Skønhedsidealet var minimalt anderledes. Shakespeare har en replik, der understreger tykfobien: "There live not three good men unhanged in England: and one of them is fat." Der er færre end tre gode mænd i England og en af dem er tyk – og tæller derfor ikke (King Henry IV, 1600).

Tykke mennesker er ikke rigtige mennesker. Derfor bliver jeg som tyk råbt ad på gaden. Jeg skal finde mig i at fremmede og bekendte vil have, at jeg skal tabe mig. Slanke personer har ret til at udøve strukturel magt ved konstant at gøre os opmærksomme på at vi er tykke.

Fortællinger om at tykke mennesker er syge, at tykhed koster samfundet penge gentages gang på gang, og hadet til tykke fornys. Som tyk betaler man for andetheden med sin menneskelighed.

ER DU TYKFOB?

Alle som har modstand mod ordene tyk, tykhed og tykfobi bør overveje hvorfor disse ord vækker negative følelser og hvorfor man ønsker at gå imod en nedbrydning af sproglige hierarkier.

SPROGET

TYK/TYKHED

Tyk er et neutralt adjektiv. Derfor bruger jeg ordet tyk om mig selv. Tykhed er substantiv, der er opfundet af tykaktivister, da vi har brug for et neutralt substantiv.

OVERVÆGT/OVERVÆGTIG

Overvægtig og overvægt er undertrykkende ord. De er alene opfundet for at stå i modsætning til normalvægtig og normalvægt.

FED/FEDME

Fed og fedme er ikke neutrale ord. Fed opfattes af mange som det mest stigmatiserende adjektiv og fedme indgår i den sygeliggørende retorik med ord, der i meget høj grad er ødelæggende for at se tykhed som en neutral måde at eksistere på: fedmeepidemi, fedmeoperationer osv.

TYKFOBI

Tykfobi er et ord, som beskriver det had og den frygt, der gennemsyrer vores samfund. Vi har alle lært at tykhed er det værste i verden og tykke mennesker ikke tæller som rigtige mennesker.

ANMELDELSE

Anti-kapitalistisk modstand i Trumps æra

Aktuelle bøger af Naomi Klein og Mikkel Bolt analyserer Trump-fænomenet og potentialet for kampen mod de højrepopulistiske kræfter.

Af Lars Henrik Carlskov

Her anvender Kleins ”No is not Enough” de analyser og begreber, hun har udviklet i tidligere værker såsom ”No Logo”, ”Chokdoktrinen” og ”Intet bliver som før” til at forstå årsagerne til hans sejr.

Således beskrives Trumps ”brand” (eller varemærke) og hans forsøg på at fusionere sidstnævnte med ”det ultimative symbol på magt og autoritet: Det Hvide Hus”. Samtidig repræsenterer han for Klein en ny form for nyliberal ”chok-politik”, der beskrives som en særlig ekstrem version af kapitalismen.

Denne chok-metafor kan i nogle tilfælde være nyttig til at beskrive de ofte brutale metoder, gennemtvingelsen af nyliberale politikker om privatisering, udlicitering og angreb på velfærdsydelser, lønninger og arbejdsforhold har krævet i en række lande.

F.eks. Chile under Pinochets militærdiktatur, det tidligere Sovjetunionen efter murens fald eller Irak i kølvandet på 2003-invasionen. Men det afgørende skifte til nyliberalisme i f.eks. Storbritannien, USA, Danmark samt en række lande i den såkaldte ”tredje verden” skete ikke i kølvandet på noget tilsvarende ”chok”.

Det afgørende var her oftest den svækkede selvtillid i arbejderklassen efter nederlag i afgørende konfrontationer med staten og kapitalen (f.eks. den britiske minearbejderstrejke eller flykontrollørernes tilsvarende i USA).

Identificering af fjenden

Sammen med en tendens til at fokusere på aktører og idéer på bekostning af, hvordan nutidens chok og kriser udspringer af kapitalismens grundlæggende strukturer, fører det til en tvetydighed, der også kendes fra Kleins tidligere værker: Er fjenden det kapitalistiske system som sådan eller blot en særlig (nyliberal) variant af samme?

Således beskrives Trumps magtovertagelse som et ”kup” fra de store virksomheders side. I modsætning dertil understreges det senere, at der ikke er tale om et ”brud”, men en ”kulmination” på ”katastrofekapitalismens” politik.

Med en vis nostalgi beskrives f.eks. 1930’ernes amerikanske ”New Deal” under Roosevelt og efterkrigstidens ”keynesianske” epoke i verdensøkonomien frem til 1970’ernes ”nyliberale revolution”. Men det var netop keynesianismens manglende evne til at løse den daværende profitabilitets-krise i de avancerede kapitalistiske økonomier, som skabte betingelserne for nyliberalismens fremmarch.

En tilbagevenden til keynesianisme, heller ikke i en imaginær version med demokratisering, økologisk bæredygtighed og ligestilling af kvinder, LGBT+-personer og etniske mindretal, er derfor ikke et reelt svar.

I modsætning dertil tager Mikkel Bolts ”Trumps kontrarevolution” netop udgangspunkt i, hvordan rødderne til den nuværende globale fremgang for højrenationalistiske og fascistiske kræfter skal findes i kapitalismens strukturelle krise i 1970’erne og nyliberalismens indtog som konsekvens deraf. I den henseende ligger bogen i forlængelse af forfatterens ”Krise til opstand” fra 2013.

Trump som fascist

Ligesom Klein ser Bolt Trumps valgsejr som et oprør mod status quo og begge understreger, at den er led i en international trend. For Bolt er Trump udtryk for en ”antisystemisk protest fra højre” mod ”den såkaldte neoliberale globalisering” og et miskrediteret politisk system samt dets forvaltere.

Men som følge af den etablerede venstrefløjs fallit, kommer i hvert fald dele af denne protest til udtryk i en forvrænget form med støtte til f.eks. racistiske kræfter, der ikke repræsenterer et reelt opgør med det nuværende system.

Trump repræsenterer for Bolt ”senkapitalistisk fascisme” og en ”præventiv kontrarevolution” mod f.eks. ”de arabiske revolter, pladsbesættelsesbevægelserne og Black Lives Matter” og den ”begyndende afvisning af kapitalismen”, de repræsenterer.

En korrekt sammenkædning af kapitalismens stadig mere autoritære tendenser med systemets stigende vanskeligheder ved at fungere på ”normal” vis som følge af bl.a. økonomisk svaghed og folkelige protester. Ikke desto mindre har disse protester på internationalt plan endnu ikke nået samme styrke, som f.eks. i slutningen af 1960’erne og 1970’erne.

Og selv i denne situation kunne kapitalismen overleve uden at ty til sin fascistiske kriseløsning.

Derfor er beskrivelsen af Trump som fascist også misvisende, selvom der ligesom hos andre højrepopulister er fællestræk. Trump-regeringens politik har endnu ikke i praksis brudt afgørende med de republikanske og demokratiske forgængere.

Modsat f.eks. den tyske og italienske fascisme er han heller ikke kommet til magten som et aktivt tilvalg fra den herskende klasse (hvis store flertal støttede Hillary Clinton) og ved forinden at have opbygge stormtropper på gadeplan, der kan bruges til at knuse arbejderbevægelsens og de øvrige demokratiske institutioner.

Sidstnævnte er dog ikke nødvendigt ifølge Bolt pga. Trumps besiddelse af statsmagten. Men konsekvensen af dette er inflation i brugen af fascisme-begrebet, som ud fra samme logik kunne anvendes om et væld af højreorienterede regeringer, der enten har indskrænket demokratiet eller indført et decideret diktatur.

Og som nævnt er denne fascistiske kriseløsning endnu ikke nødvendig for at sikre kapitalistklassens mulighed for fortsat at regere.

Menneskehedens fremtid på spil

Ikke desto mindre udgør Trump en alvorlig trussel, der har givet højreorienterede og egentlige fascistiske kræfter øget selvtillid. Som begge forfattere understreger befinder vi os i en nødsituation med en række overlappende kriser, som alle direkte eller indirekte udspringer af det nuværende profit-system. Hurtige samfundsomvæltninger er derfor nødvendige, ikke mindst på grund af den truende klimakatastrofe.

Med henvisning til intersektionalistisk feminisme understreger Klein, hvordan de forskellige kampe og former for undertrykkelse er gensidigt forbundne og advarer samtidig mod gøre oplistningen af forskellige former for privilegier til en intern konkurrence blandt de undertrykte.

Men for at forstå, hvorfor de forskellige former for undertrykkelse er opstået og derfor kan afskaffes, har vi brug for den marxistiske klasseanalyse. Denne peger samtidig på den afgørende strategiske rolle, arbejderklassen (det store flertal af befolkningen, der ikke ejer og kontrollerer produktionsmidlerne) spiller pga. sin evne til at stoppe kapitalismens drivkraft, profitten, ved at strejke.

Dette element er dog desværre enten fraværende eller underprioriteret hos Klein og Bolt.

Intet af dette ændrer dog på, at såvel Bolt som Klein leverer væsentlige bidrag til forståelsen af betingelserne for kampen mod Trump og tilsvarende kræfter i andre lande. Og som begge forfattere understreger, afhænger en leveværdig fremtid for klodens befolkning bogstaveligt talt af et succesfuldt udfald af denne kamp.

Naomi Klein: No is Not Enough. Defeating the New Shock Politics. Allen Lane (UK), 2017 (dansk udgave: Nej er ikke nok. Modstand mod Trump og højrepopulismens chok-politik, Forlaget Klim, 2017).

Mikkel Bolt: Trumps kontrarevolution, Forlaget Nemo, 2017.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes hver torsdag kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. For mere info kontakt Sabina, 29884273.

23. november: Debatmøde: Catalonien hvorhene?
30. november: Filmvisning og debat: "Den Unge Marx"
7. december: #MeToo - hvad er det, og hvad mener socialister?
14. december: Juleafslutning
4. januar: ISUgen Der Gik
11. januar: Den revolutionære avis
18. januar: IS Ugen Der Gik

Odense

Mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 24268023, for mere info.

21 november: Klimaet vs. kapitalismen
28. november: Hvad sker der i Catalonien?
5. december: Førte Lenin til Stalin?
12: december: studiekreds
19. december: Revolutionær julestue
9. januar: Film-arrangement
16. januar: Studiekreds

IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Århus

Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 61289615, for mere info.

21. november: Mediernes rolle i samfunde
5. december: Kampen for et selvstændigt Catalonien
19. december: Hyggeligt indsamlingsarrangement for Socialistisk Arbejderavis, med spisning og quiz

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis

Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

General Kornilovs hær overgiver sig.

Brød, jord og fred

Disse krav var medvirkende til, at de russiske revolutionære sikrede sig opbakningen fra masserne i det russiske samfund, og at de i sovjetterne vandt et flertal for at gribe magten i samfundet.

Af Lene Junker

Det var de kvindelige arbejdere i Petrograd, som startede Den Russiske Revolution i februar 1917. På Kvindernes Internationale Kampdag gik de i strejke og krævede brød i butikkerne. Rusland deltog i Første Verdenskrig for at forsvare sit imperium og næsten alle ressourcer gik til militæret. Arbejderne i byerne blev presset til at arbejde hårdere og de sultede.

Fra protest til revolution

Kvindernes strejke bredte sig til hele arbejderklassen og blev snart et samlet oprør mod zarstyret. Soldaterne nægtede at skyde på arbejderne i gaden. De var i forvejen stærkt utilfredse med at være kanonføde i zarens imperialistiske krig. Langt de fleste soldater var fattige bønder, som levede under godsejernes barske herredømme. De ønskede inderligt at få deres egen jord.

Zarstyret faldt sammen med et brag, da ingen ville forsvare det. Det blev starten på en revolutionær proces, som involverede millioner af arbejdere, bønder og soldater i kampen for at bestemme deres egen fremtid. Her kom sovjetterne (råd bestående af almindelige arbejdere, bønder og soldater) til at spille en afgørende og vigtig rolle.

Bevægelserne bag kravene

Første verdenskrig slæbte sig afsted på tredje år og kom igen vegne. Krigstrætheden i befolkningen var enorm.

Men den provisoriske regering, som efterfulgte zarstyret, var fast besluttet på at fortsætte krigen, selvom Rusland havde lidt store tab. For at regeringen kunne få krigslån fra de allierede stormagter; England og Frankrig, skulle den indlede en militær offensiv ved fronterne. Krigen fortsatte altså med at kræve store ofre for både soldater og civilbefolkningen, og mange soldater deserterede.

På papiret var alle enige om jordreformerne, som skulle fordele noget af godsejernes jord til de fattige bønder. Men beslutningen, om at iværksætte dem, blev udsat gentagne gange. Derfor gjorde bønderne mange steder oprør mod godsejerne og tog jorden selv.

De helt enkle krav om jord, brød og fred var både hinandens forudsætninger og samtidig krav, som samlede det store flertal af russiske bønder, arbejdere og soldater.

De politiske partier

Men det var også krav, som hverken de russiske godsejere, arbejdsgivere og generaler ville indfri. Deres interesser blev varetaget af Kadetpartiet. I regeringen sad også bøndernes parti, De Socialrevolutionære og det ene arbejderparti, Mensjevikkerne og de forsøgte til det sidste at skabe dialog om problemerne.

Kun Bolsjevikkerne, som i starten var i mindretal, kæmpede konsekvent mod krigen og for bønderne og arbejdernes vilkår. De havde fokus på sovjetterne og organiserede på fabrikkerne og ved fronten.

General Kornilovs kup

I løbet af august 1917 vokser de sociale, økonomiske og politiske modsætninger i Rusland. Godsejerne er stærkt foruroliget over bøndernes oprør. Arbejdsgiverne er stærkt foruroliget over, hvordan fagforeningerne, fabrikskommiteer og sovjetterne vokser i byerne. Generalerne er stærkt foruroliget over, at soldaterne også danner sovjetter ude i deres militære enheder.

De bakker alle op om, at general Kornilov skal knuse revolutionen med militær magt ved at indtage Petrograd og indføre undtagelsestilstand. General Kornilovs plan går i vasken på grund af modstand fra både arbejdere og soldater.

Til gengæld stod det langt mere klart for mange flere arbejdere, bønder og soldater, at de selv må gå hele vejen for jord, brød og fred. Det gav sig udtryk i en udbredelse af sovjetterne i hele Rusland, og til at Bolsjevikkernes politiske indflydelse voksede.

Var oktoberrevolutionen et udemokratisk kup?

Når talen falder på den russiske oktoberrevolution, opfattes den ofte som et bolsjevikisk og udemokratisk kup. Ikke kun fra højrefløjen, men også fra meget af den brede venstrefløj.

Af Freddie Nielsen

Argumentet mod oktoberrevolutionen er todelt; dels at bolsjevikkerne med oktoberrevolutionen lavede et kup og generelt var udemokratiske, dels at de ødelagde det demokrati der spirede ud af februarrevolutionen.

Hvor meget er de to argumenter så i stand til at holde vand?

Februarrevolutionen

Lad os starte med demokratiet. Indtil 1905 var Rusland et totalt autokrati, underlagt zarens luner. Da 1905-revolutionen var nedkæmpet, lod han sig overtale til at indføre dumaen – et organ hvortil der kun var yderst begrænset stemmeret, og som kun havde en rådgivende funktion.

Med februarrevolutionen abdicerede zaren, men ikke til et demokrati. Han overlod magten til en slægtning, der dog videregav den til en provisorisk regering, bestående af det borgerlige kadetparti.

Den provisoriske regering havde ingen demokratisk baggrund – ud over at arbejderne, bønderne og soldaternes egne demokratiske organer – sovjetterne – lod den være regering, Og i begyndelsen bakkede op bag den.

De moderate socialisters regering

Med tiden gik regeringen mod venstre, forstået på den måde, at det mere og mere blev de moderate socialister der overtog ansvaret, mens kadetterne trak sig ud. Først inviterede de den socialrevolutionære leder, Kerenski ind (bedre at have ham med os end mod os). Sidenhen ved at regeringen kun bestod af mensjevikker og socialrevolutionære.

Men efterhånden som 1917 skred frem, blev det med en "socialistisk regering", der bar en lovende fremtid for Rusland i sig, noget der kom længere og længere fra virkeligheden.

Folket – arbejderne, soldaterne og bønderne ville noget andet end regeringen. De ville ud af krigen, de ville have brød på bordet og de ville have jord.

En regering bundet op af krig og kapitalismen

Intet af det kunne den provisoriske regering leve op til. Regeringen ville have demokratisk kapitalisme, og hvis de trak Rusland ud af krigen, ville den russiske kapital blive henvist til 2. division på verdensplan.

Jord til bønderne ville være imod kapitalens interesser, og de samme gjaldt for de mange undertrykte nationaliteter, der ønskede selvstændighed. Heller ikke det kunne regeringen give indrømmelser på.

Støtten til regeringen?

Regeringen havde altså i efteråret 1917 hverken støtte fra arbejderne, soldaterne eller bønderne. Reformistiske regeringer har, i tidens løb, ofte overlevet at miste massernes opbakning og tillid.

Forskellen var, at heller ikke borgerskabet og officer-klassen havde tillid til regeringen. I deres øjne var den for radikal, og masserne skulle efter deres mening trykkes ned igen.

Bortset fra dele af byernes intellektuelle og småborgerskabet, så var der ingen der støttede regeringen. Derimod byggede bolsjevikkerne større og større tillid op blandt masserne.

Alternativet til at bolsjevikkerne førte revolutionen videre til sejr, var ikke borgerligt demokrati, men blodigt militærdiktatur. Og det var bolsjevikkerne der havde folkets opbakning i de store byer.

socialistisk arbejderavis

Oktober og de undertryktes festival

"Revolutioner er de undertryktes og de udbyttedes festivaler. På intet andet tidspunkt står folkets masser i en position til så aktivt at markere sig som skabere af en ny social orden som under en revolution. På sådanne tidspunkter er folket i stand til at udføre mirakler…"

Af Anna Wolf

Sådan skrev Lenin i 1905 om den festlige og oprejsende kollektive energi, der ligger i en revolution fra neden. Og det var før, han havde ledet og oplevet Oktoberrevolutionen 1917, der siden ofte er blevet kaldt "de undertryktes festival".

Denne historie er noget af det, der står stærkest for os 100 år efter. En af de første love, der blev sat i kraft af sovjetternes 2. kongres umiddelbart efter sejren, var, at enhver form for ulighed baseret på klasse, køn, nationalitet og religion blev gjort ulovlig.

Kvindelige arbejdere spillede en yderst afgørende rolle gennem de revolutionære begivenheder i hele 1917, navnlig februarrevolutionen. Det var et tegn på deres styrke og selvsikkerhed, vundet gennem strejker og hårde kampe, at lighed mellem kønnene kom til at stå i front af revolutionens ideer.

I den forbindelse blev skilsmisse let tilgængelig, ligesom forskellige sociale ydelser, der bl.a. skulle sikre kvinder mod økonomisk afhængighed af mænd i fremtiden. Homoseksualitet blev øjeblikkelig afkriminaliseret, og f.eks. zarregimets officielle antisemitisme og undertrykkelse af indvandrere blev slettet.

At kvindeundertrykkelse, homofobi, racisme/antisemitisme mm. senere blev nogle af Stalins kendetegn og tæt forbundet med livet i Sovjetunionen er kun testamente til deres afgørende sammenhæng med ånden i Oktoberrevolutionen.

At mange af disse fejende lovgivninger i den opstemte atmosfære i 1917 simpelthen var at gøre kort proces med de gamle love, udtrykker netop festivalstemningen og "miraklerne". Klassesamfund, racisme, ulighed og undertrykkelsen af seksualitet blev alle set som et sammenhængende mønster af forhadte snærende bånd fra det gamle regime.

Der laves ofte en underlig skelnen mellem socialisme og personlig frihed. En (socialistisk) revolution består af mange delelementer, men det er, som Lenin påpegede, denne festival for de mange, der endelig føler lænkerne sprænges, endelig ser for sig en verden, hvor individet såvel som kollektivet har mulighed for at leve friere, fuldere, større – det er denne fest, der er drivkraften.

Førte Lenin til Stalin?

Oktoberrevolutionen betød, at arbejderne, soldaterne og bønderne tog magten og begyndte at styre hele samfundet fra neden via arbejderrådene. Men blot nogle år senere var det hele ovre, og man så et blodigt undertrykkende samfund. Hvad skete der?

Skrevet af Anders Bæk Simonsen og Hans Verner Klausen

Revolutionens isolation og militariseringen af samfundet

Revolutionen i det tilbagestående og udpinte russiske land skulle, for at overleve, spredes til andre lande. Det blev den desværre ikke, selvom der var revolutionære situationer i bl.a. Ungarn, Italien og Tyskland i perioden fra 1917 - 1923.

Samtidig blev den nye socialistiske stat næsten fra start invaderet af 14 forskellige lande. Disse landes magthavere ønskede ikke, at deres arbejdere fik for gode revolutionære idéer. Det lykkes den røde hær at jage dem på flugt, men omkostningerne var enorme.

Mange arbejdere var døde i borgerkrigen for at forsvare republikken og folk sultede. Militariseringen af samfundet på grund af borgerkrigen tog til og arbejderdemokratiet gik i opløsning.

En ny klasse kommer til

Alt imens forudsætningerne for et ægte demokrati fra neden blev svækket, og samfundet og staten blev mere militariseret og bureaukratisk, fik en anden klasse langsomt mere og mere magt i den nye sovjetrepublik. De var koncentreret omkring embedsmænd fra det gamle tsarstyre, der havde søgt ind i det parti, der før havde frataget dem deres privilegier, men nu var ensbetydende med karriere.

De kunne se, at de kunne udfylde det magttomrum der opstod efter de indtrængende magters hærgen. Især den tyske revolutions nederlag i 1923 blev et stort slag for alle dem, som i- og udenfor bolsjevikpartiet stadig ønskede reelt socialistisk demokrati og udvikling. Samtidig gav nederlaget også den bureaukratiske klasse og deres mand, Josef Stalin en fordel.

I 1924 blev han generalsekretær over partiet og proklamerede "Socialisme i ét land" i det udpinte land.

Stalinismen

For at sikre denne form for "socialisme" satte Stalin det mål, at man skulle gennemføre den industrialisering der tog Europa cirka 300 år i løbet af 10 år. Arbejdsintensiveringen blev skruet op, og millioner af mennesker blev sendt til straffelejre.

Stalin smadrede de sidste rester af arbejderrådene, afskaffer gratis mad, bolig og tøj. Kvinderne mister den fri abort og kommer tilbage til køkkenet og homoseksualitet bliver atter forbudt. Fagforeninger bliver overtaget af pampere som styrer med jernhånd.

Man udbytter arbejderne og bønderne for at staten kan producere et overskud. Ikke af forbrugsgoder som f.eks. ordentlige sko og tøj som store dele af befolkningen manglede, men til våben.

Resultatet bliver en statskapitalistisk fangelejr, der i mange år kunne konkurrere med Vesten om ressourcer og profit. Havde revolutionen sejret i Tyskland, ville det have givet langt bedre muligheder for socialisme fra neden. Så det var ikke Lenin og aprilteserne der skabte fænomenet Stalin, men revolutionens nederlag i Tyskland.

(fortsat fra side 16/bagside)

Den anden alrussiske sovjetkongres

Selvom de lokale sovjetter havde udskiftet deres ledelse i takt med, at masserne var blevet mere radikaliserede, var den nationale ledelse af sovjetterne stadig under de moderate socialisters kontrol.

De var blevet valgt ind i juni i den første alrussiske sovjetkongres, men havde udskudt indkaldelse til en ny national kongres, hvor ledelse var til valg, der ellers burde ske hver tredje måned.

Den anden alrussiske sovjetkongres faldt sammen med selve oktoberrevolutionen, og det fik de moderate socialister, der nu var kommet i mindretal i sovjetterne, til at beskylde bolsjevikkerne for at lede et udemokratisk statskup.

Repræsentanterne til den anden kongres, var langt mere slidte i tøjet - en stor grå masse af soldater, bønder og arbejdere fra revolutionens front og langt færre intellektuelle, eksperter og andre fra samfundets midterste lag. Revolutionen havde udklækket dens nye ledere.

Et flertal bestående på 505 delegerede stemte for en regering udelukkende bestående af sovjetmagten og blot 86 for en parlamentarisk regering. 55 stemte for en koalition af disse og 21 også for en koalition, men uden deltagelse af borgerskabets kadetparti.

Disse sovjetter repræsenterede over 20 millioner borgere i en direkte og let udskiftelig organisering.

Betydningen af oktober

For arbejdere over hele verden blev den russiske revolution et bevis på, at en anden, mere retfærdig, verden var mulig. For soldaterne i skyttegravene indgød det respekt, at man offentliggjorde alle de hemmelige og blodfyldte diplomatiske aftaler imellem de forskellige krigsførende lande, og man tilbød fra russisk side øjeblikkelig fred.

Og endelig gav den russiske revolution inspiration til en række andre opstande og deciderede revolutioner i bl.a. Ungarn, Italien og mest markant i Tyskland i 1918-1923.

Disse slog desværre fejl og det havde en afgørende betydning for den nye Sovjetrepublik, der kom til at stå alene og isoleret, og en del af forklaringen på den tragedie det udviklede sig til, skal findes der.

Dette vil blive genstand for behandling i næste nummer af Socialistisk Arbejderavis, der også vil afslutte serien; "100-året for den russiske revolution".

Men de mange begivenheder, der udspillede sig imellem og under de to revolutioner i 1917 og involverede millioner af almindelige menneskers kamp for et mere værdigt samfund, er en rig kilde til inspiration for enhver, som ønsker en bedre verden.

Den russiske revolution viser os, at fællesskabets styrke, med viden om dets egne evner, rent faktisk kan vælte hele den privilegerede klasse, bryde deres magt og erstatte det med noget langt mere demokratisk. Og det er denne triumf, vi minder om og fejrer på 100 året for revolutionen.

socialistisk arbejderavis

Særudgave af Socialistisk Arbejderavis i anledning af 100 året for den russiske revolution

Arbejdernes Internationale Kampdag 1. maj 1918 fejres i Petrograd. FOTO: Boris Souvarine Papers - Soviet Russia Photos

100 året for den russiske revolution:

Mere end de 10 dage, der rystede verden!

Oktoberrevolutionen er i vores optik noget der skal fejres! For første og eneste gang i verdenshistorien lykkedes det for de besiddelsesløse arbejdere, soldater og fattige bønder - befolkningsflertallet - at gribe magten i samfundet.

Af Anders Bæk Simonsen

Netop derfor, vil det man hører om revolutionen i disse måneder, hvor 100-året "mindes", handle om alt andet end dette.

Lenin og Trotskij vil portrætteres som blodtørstige galninge, der ledte et topstyret monolitisk parti, der i et svagt øjeblik kunne vildlede den passive og tilbagestående befolkning og udemokratisk kuppe sig til magten overfor en demokratisk valgt regering. Derefter var vejen banet for gale socialistiske eksperimenter, rød terror, sindelagskontrol og tvangsarbejde.

Artikelserien "100-året for den russiske revolution", som denne artikel er en del af, har vist, at dette er en overfladisk, ahistorisk og fejlagtig fortælling.

Forkert i dens forståelse af bolsjevikpartiets interne meget livlige demokrati, hvor partiets ledelse inklusiv Lenin og Trotskij ofte kom i undertal. Enøjet i dens forståelse af forholdet mellem partiet, sovjetter og masserne. Negligerende overfor de millioner af mennesker der skabte revolutionen i dens fuldstændige naive fortælling af hvem, der kan lave en revolution. Og endelig lettere autoritær i dens sympati med den "rare, hyggelige" tsar.

Bolsjevikkerne

Bolsjevikkerne gik fra at være et mindretal i sovjetterne i juli, hvor regeringen og medierne anklagede dem for at være tyske spioner og deres ledelse der måtte gå under jorden for at undgå fængsel, til at vinde massernes opbakning til linjen om "al magt til sovjetterne" i løbet af september.

31. august fik bolsjevikkerne flertal i Petrograd (Skt. Petersborg)-sovjetten og Trotskij blev valgt som formand. Den 5. september vandt bolsjevikkerne flertal i Moskva-sovjetten, og i løbet af de næste uger vandt de også flertallet i Kiev i Ukraine, Finland, Baku i Kaukasus og de fleste industricentre i det russiske imperium.

Bolsjevikkernes konsekvente politik mod krig, mod deltagelse i den provisoriske regering, deres forståelse af arbejdernes, bøndernes og soldaternes sovjetter, som den eneste legitime demokratiske organisering, gav pote.

Masserne

Masserne havde i løbet af de 6 måneder fra februar til oktober, testet de forskellige partier af, under en meget intens politisk situation, hvor samfundet var præget af krig og dybe kriser. Mønten var landet på bolsjevikkernes politik, om at sovjetterne skulle gribe magten i samfundet for at sikre fred, jord og brød.

Men det var ikke kun partiets idéer der alene afgjorde udfaldet. Det var sammenhængen mellem partiets idéer og praksis. Partiet valgte at gå med masserne på gaden i Skt. Petersborg juli, selvom de havde forsøgt at holde dem tilbage, da de vidste, det vil føre til voldelige konfrontationer, og at masserne udenfor Skt. Petersborg ikke i tilstrækkelig grad var vundet for et revolutionært perspektiv.

I august, da general Kornilov iværksatte et kup mod regeringen og sovjetterne, kastede partiet sig ind i at organisere forsvaret af selvsamme regering, som havde angrebet partiets kontor og presse, og anholdt dets ledelse. Partiet havde vundet opbakning fra religiøse og nationale mindretal ved konsekvent at stå på deres side overfor det chauvinistiske Ruslands undertrykkelse af alle andre end den hvide, russisk-ortodokse identitet.

Opstandens kunst

Selvom bolsjevikkerne vandt opbakning i flere og flere sovjetter var partiet meget tilbageholdende med at kaste sig ud i en opstand. Ansvaret for hundredtusindevis af menneskers liv i tilfælde af nederlag, må i sig selv være angstprovokerende og lammende.

Partiet var internt meget uenigt om hvorvidt situationen nu var moden, og særligt i Skt Petersborg hvor man i juli-dagene havde været overmodig med fatale følger, var man nu overforsigtig.

Situationen var ubærlig for masserne. Man vidste, at endnu en strejke eller demonstration ikke var nok; det løste ikke noget i sig selv. Der herskede en slags stilhed før stormen. Arbejderne og soldaterne var forsigtige og usikre om de næste skridt. Det blev af store dele af partiet læst, som at masserne endnu ikke var klar.

Men Lenin kæmpede på alle niveauer i partiet, trods meget afvisning og modstand, for at tiden var inde, og man meget nemt kunne risikere at forpasse denne mulighed og smide ansvaret fra sig.

Den 10. oktober vedtager bolsjevikkernes ledelse endelig en resolution om, at tiden er inde til væbnet opstand. Men hvordan denne ellers rimeligt klare instruks skulle tolkes, var der meget uenighed om.

Den militære revolutionskomité

Den 21. oktober vedtager Petrograd-sovjetten, at "den militære revolutionskomité", et militært organ, som sovjetterne selv havde opbygget for at forsvare revolutionen, skulle være underskriver af alle ordrer, for at de havde gyldighed og skulle adlydes.

Konfrontationen imellem sovjetmagten og statsmagten sker, da regeringen har planer om at sende de revolutionære soldater til fronten og giver ordrer til at lukke bolsjevikkernes presse den 24. oktober, uden at sovjetternes militære organ har givet tilladelse til dette.

Indenfor et døgn og med ganske få dødsfald har sovjetmagten den fulde kontrol over hovedstaden, og de efterfølgende dage breder revolutionens sig til resten af landet……..

Fortsættes på næste side (s. 15)

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

